

ขอให้สิ่งสำคัญคงอยู่ตลอดไป

รัตติกาลมาเยือน ไฟจากโคมดวงน้อยถูกจุดขึ้นเป็นสัญญาณแห่งการเดินทาง เสียงทุ้มหวานเริ่มขับขานกังวาน เชื้อเชิญเด็กน้อยให้เข้ามาใกล้และเงี่ยหูฟังเสียงขับกล่อมขณะเจ้าของเสียงทุ้มหวานขยับนิ้วมือเรียวบางไล่พรมถ้อยคำบรรทัดสู่บรรทัดราวกำลังบรรเลงเพลงเรียงร้อยถ้อยอักษรสู่อักษรจากโน้ตเพลงที่ก่อร่างขึ้นจากเส้นสายใยหมึก ถ้อยคำสู่ถ้อยคำประกอบร้อยเป็นเรื่องราว ณ กาลครั้ง ฟังลึกในทรงจำของผู้ได้ขานรับสนับฟัง หลอมรวมเป็นหนึ่งติดตรึงให้เล่าสู่กันฟัง ซ้ำเล่าซ้ำแล้ว

ในบทเพลงแห่งยามค่ำ เด็กน้อยหลับตาพริ้ม ออกเสียงประสานรับบางท่วงท่อนของเรื่องราวเล่าซ้ำตามที่จำท่องได้ในทรงจำ ลมเบา ๆ พัดคลอเข้ามาทางหน้าต่างบานน้อย ยามนั้นแหละที่กรอบแกรบของกระดาษกระซิบทำนองรับ พลาทกลิ่นหมึกและกระดาษอบอวล...เนิ่นนาน...

จนกว่ารุ่งสางจะเดินทางมาถึง

-1-

ท่ามกลางฝนพรำ หญิงสาวยื่นหม่อม “เธอ” อยากตายในวันเกิดของตนเอง

ยาวนานที่ตาไร้ประกายหม่อมมองไปยังดินแดนไกลแสนไกล คำดั่งลงในจินตนาการที่ร่างกลายเป็นมวลดอกไม้ หญิงสาวมักจะจินตนาการถึงร่างลอยกว้างแล้วกลายเป็นทานตะวันสีสดก่อนตกถึงพื้น บางครั้งก็ฝันว่าเธอหลับไปแล้วฝักรากลึกลงกับพื้นกลายเป็นเถาวัลย์ไต่สูงสวย แน่นิ่งอยู่ในเอ็นเยือกของเงียวชอุ่มและมีลมพัดอยู่อย่างนั้น โดยไม่ต้องลืมตาตื่นอีกเลย หลายครั้งเธอมักวาดภาพตัวเองสงบนิ่งอยู่ตรงใจกลางของดอกบัวตูมสีขาว ล่องไหลไปตามสายน้ำเย็นเยียบ หญิงสาวยังจินตนาการถึงดอกไม้บานาพรรณนงที่จ๊ะจ๋าได้เบ่งบานออกมาตามอวัยวะต่าง ๆ ของร่างกายโดยมีรากน้อยรากใหญ่ซ่อนไขบีบรัดหัวใจของเธอเอาไว้ หญิงสาวมักจินตนาการเช่นนี้เสมอทั้งโดยรู้ตัวและไม่รู้ตัว ทั้งในวันแดดออกหรือวันที่ฟ้าสีฟ้ากลายเป็นสีเหลืองขุ่น เช่นเดียวกับวันที่ละอองเย็นจากฝนพรำในยามค่ำอันวุ่นวายพัดมาต้องผิวอย่างเช่นวันนี้

ในระหว่างกลางของการจราจรอันวุ่นวายบนพื้นถนนและเสียงหวีดจากรถไฟฟ้าด้านบน หญิงสาวมองเห็นพื้นเบื้องล่างกลายเป็นผืนทะเลไร้คลื่น ผืนขณะต้นว่าอยากพุ่งลงไปได้นั่นแล้วกลายเป็นดอกไม้ทะเลสีส้มสดใสในก้นบึ้งของคลื่นน้ำ เป็นนิรันดร์ท่ามกลางวันเวลา

แต่จนแล้วจนรอดเธอก็ได้แต่ยืนอยู่อย่างนั้น เน้นนานที่เวลาดาหม่อมเข้าสู่ห้วงฝัน อีกครั้งในเช้า ๆ ที่ความกลัวลุดคิงเธอไว้จากกัลปาวสานในร่างดอกไม้ หญิงสาวถอนหายใจ เหยียดมือออกเชื่องช้า ชับชิมละอองฝนนอกชายคา รถไฟฟ้าเบื้องบนแล่นผ่านศีรษะของเธอไปพลางส่งเสียงหวีดโครมคราม สอดประสานสร้างทำนองเสียงของเมืองอิงลกับเสียงกรีดร้องจากแตรรถที่ก่นด่าการจราจรบดขยี้ด้านล่าง

หญิงสาวพยายามฮัมทำนองเพลงวันเกิดให้เข้ากับทำนองเพลงแห่งเมือง นึกภาพไฟรดสว่างไสวด้านล่างเป็นแสงเทียนบนเค้กวันเกิด มือขวากำหัวใจไว้แน่นขณะพยายามกดเก็บสำนึกปรารถนาที่จะเข้าสู่ห้วงฝันแห่งการกลายเป็นดอกไม้ เธอสะบัดหัวไล่ทุกความคิดและทุกความรู้สึก สองมือกระชับกระเป๋าระเบิดเดินออกไปอย่างไร้จุดหมาย เสียงพู่กันและตลับสีในกระเป๋าระเบิดไปตามจังหวะเดินย่ำลงบนพื้นฟูตบาทที่เต็มไปด้วยน้ำขัง หญิงสาวขยับมือขวามากุมหัวใจเอาไว้อีกครั้ง มองตรงไปข้างหน้า ภาพนาด้วยปรารถนาแรงกล้าที่ชอกชอนจากสุดลิกข้างในราวรากแก้วสุดท้ายที่พยายามซ่อนไขออกจากรอยแตกของกำแพงผู้แสงสว่าง ปรารถนาไม่ใช่ปรารถนาสู่การกลับกลายเป็นดอกไม้ใด หากคือปรารถนาให้วันนี้ลาลับผ่านพ้นไปให้เร็วที่สุด... เธอเกลียดวันเกิดของตัวเอง

‘กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว...’

พี่เลี้ยงของเธอมักเริ่มต้นแบบนี้เสมอเมื่อถึงเวลาต้องกล่อมเด็กน้อยเข้านอน เรื่องราวเดิม ๆ ถูกจับขานสลับไปมาจนเด็กน้อยเริ่มท่องจำเรื่องราวได้ขึ้นใจ ทั้งเรื่องราวของชายหนุ่มที่เดินทางไปยังแดนไกลจนค้นพบขุมทรัพย์ล้ำค่า เด็กสาวยากจนที่จับพลัดจับผลูได้เป็นเจ้าของ หุ่นตุ๊กตาที่ใช้สติปัญญาเอาตัวรอดจากหมาป่าและอีกมากมายหลายเรื่องที่เล่าเวียนไปมาผ่านคืนและวันจนกระทั่งเด็กน้อยจดจำได้แม้กระทั่งถ้อยคำที่เหล่าตัวละครในเรื่องพูดโต้ตอบกัน ใครกันที่บอกว่าเล่านิทานก่อนนอนจะกล่อมหลับ ตรงกันข้าม เด็กน้อยกลับลืมตาใสเป๋าร้องเรียกให้เล่าซ้ำ เสียงกังวานใสของเด็กน้อยอ่อนขอหนังสือนิทานมานอนกอด พลางดมกลิ่นหนังสือจนผล็อยหลับสู่การเดินทางในนิทราพร้อมกับเพื่อนตัวป่วนที่เธอรู้จักจากรื่องแล้วเรื่องเล่า

แม้เด็กน้อยจะรอคอยการมาถึงของยามนอนเพื่อจะได้เดินทางสู่กาลครั้งหนึ่งซ้ำ ๆ หากแต่หนึ่งรุ่งสางที่เธอเฝ้ารอเสมอคือเช้าวันเกิดของตัวเอง พี่เลี้ยงจะปลุกเธอแต่เช้าด้วยคำว่า “สุขสันต์วันเกิด” ก่อนมอบของขวัญเป็นหอมแก้มหนึ่งฟอดใหญ่ นี่คือนิทานที่เด็กน้อยชอบที่สุด จนกระทั่งการเดินทางของกาลเวลาซัดพากาลครั้งหนึ่งนี้แปรเปลี่ยนเป็นเรื่องเล่าขานในวันวานอันเกือบลืมเลือนของหญิงสาว จนกว่าจะถึงวันนี้ที่วันเกิดนำเรื่องราวในวันเก่ามาเตือนใจเธอซ้ำ ๆ เสียงหัวเราะของเด็กน้อยในตอนนั้นกลายเป็นภาพสะท้อนแห่งความเจ็บปวดที่เธออยากจะโอบกอด

‘วันเกิดเคยสำคัญและมีความสุขขนาดนั้นเชียว’

หญิงสาวคิดขณะเดินไปเรื่อย ๆ การจราจรในเมืองยังคงส่งเสียงแข็งแรงแห่ หากแต่แว้งก็คิดค่อยกลบเสียงอันร่วนวายจากโลกภายนอกให้จางลง ได้ฝนพริ้ว หญิงสาวจินตนาการถึงเทียนวันเกิดสักเล่ม นัยน์ตามองเห็นเปลวไฟสีส้มที่โชติช่วงอยู่ครู่หนึ่งให้เธอรู้สึกอบอุ่นก่อนจางหาย ขณะสองเท้าชอกแซกไปตามซอกซอยของเมือง เธอปล่อยให้ร่างกายเปียกฝนที่พร่างพรรม ปลดปล่อยโลกความเป็นจริงไว้เบื้องหลัง ราวดอกไม้ไร้เรขาคณิตได้ละอองฝนที่เริ่มขมวดก่อนเป็นหยดน้ำที่ใหญ่ขึ้นอย่างไม่ทันตั้งตัว ในโลกอันไกลแสนไกลของหญิงสาวผู้ฝันอยากกลายเป็นดอกไม้ เธอพิมพ์แผ่วเบา

‘หากขอพรได้สักข้อ ฉันจะขอให้....’

พลันเสียงในท้ายประโยคกลับเลื่อนหาย หญิงสาวไม่อาจค้นพบถ้อยคำแห่งปรารถนาใดที่จะเติมเต็มคำขอในเสียงสุดท้าย ความว่างเปล่ากลับกลายเป็นคำตอบในถ้อยคำอันขาดห้วงของคำขอพร ณ กาลครั้งที่สุดหายไป

“ขอหนังสือพิมพ์หัวละหนึ่งฉบับค่ะ”

ฉันบอกเด็กส่งหนังสือพิมพ์ที่เก๋ ๆ กัง ๆ ก้มลงไปหยิบหนังสือพิมพ์ฉบับล่าสุดจากกระสอบที่แขวน ขนาบสองข้างท้ายมอเตอร์ไซค์ นอกจากจะไม่คู้หน้า ท่าทางไม่มั่นใจของเด็กหนุ่มคนนี้ทำให้ฉันแน่ใจว่า เขาน่าจะเพิ่งมาทำงานวันแรก

“ไม่ต้องรีบก็ได้ หากครบเมื่อไหร่ค่อยเอามาให้ในร้านแล้วกัน”

ฉันบอกพลางยิ้มเล็ก ๆ ให้แล้วเดินกลับเข้ามาในร้าน เสียงกระดิ่งที่แขวนตรงประตูไม้บานเล็กส่ง เสียงทักทายต้อนรับการกลับมาพร้อมกับกลิ่นหนังสือลอยฟุ้งที่โอบกอดเข้ามาจากชั้นวางหนังสือซึ่งราย ล้อมรอบทั้งสี่ทิศของห้อง ฉันกลับมา นั่งตรงเคาน์เตอร์เล็ก ๆ ประจำร้าน เฝ้ามองเด็กส่งหนังสือพิมพ์ที่ กุ๊กกูดหาหนังสือพิมพ์หัวละหนึ่งฉบับตามที่ฉันบอก ท่าทางที่ดูขยันขันแข็งของเขาทำให้ฉันพลันนึกถึงเด็ก หนุ่มอีกคนที่เริ่มออกเดินทางไกลด้วยความหลงใหลในกลิ่นกระดาษและหมึกโรงพิมพ์ เดินเร่ขาย หนังสือพิมพ์ที่เพิ่งพิมพ์เสร็จพลางตะโกนเล่าข่าวเด็ดประจำวันให้ให้ผู้คนในละแวกนั้นสนใจ เก็บหอมรอม ริมเงินก้อนหนึ่งเป็นต้นทุนจนถึงแผงขายหนังสือพิมพ์เป็นของตัวเองได้และขยับขยายสู่ร้านหนังสือเล็ก ๆ ที่ พุ่มพุกด้วยความรักในตัวอักษรจนกระทั่งวันสุดท้าย ตั้งแต่เด็กจนโต ปีนี้มักจะเล่าเรื่องราวของเด็กหนุ่มคนนี้ ให้ฉันฟังแล้วปิดท้ายว่านี่แหละคือเรื่องราวของปี เล่าซ้ำ ๆ จนฉันแทบจะจำได้ทุกถ้อยคำ สิ่งที่ฉันจดจำได้ดี เป็นพิเศษคือรอยยิ้มกว้างของปีที่เล่าไปหัวเราะไปจนหน้าแดงก่ำ

อาจเพราะปีเริ่มต้นมาจากหนังสือพิมพ์ แผงหนังสือพิมพ์ตรงมุมหน้าร้านจึงกลายเป็นที่นั่งประจำ ที่ปีขาลุกตัวอยู่ตั้งแต่เช้าตรู่ยันเย็น ปีจะเป็นคนตื่นมาเปิดร้านตั้งแต่หมอกยังไม่สลาย คอยพูดคุยกับเหล่า ลูกค้าขจรและเพื่อนบ้านรุ่นราวคราวเดียวกันในละแวกใกล้เคียง วิเคราะห์ข่าวประจำวันอย่างออกรสขณะที่ ฉันหมกตัวอยู่หลังเคาน์เตอร์เพื่ออ่านหนังสือเงียบ ๆ ตั้งแต่ช่วงบ่ายก่อนไปถึงดึกดื่น กว่าฉันจะเงยหน้าออก จากหนังสือแล้วลุกมาปิดร้านก็ล่วงเข้าสู่วันใหม่แล้วทุกครั้ง แปลกดีที่ระยะหลัง ๆ เริ่มมีนักอ่านแวะเวียนมา ที่ร้านในช่วงกลางคืนบ่อยขึ้น ต่างคนต่างหมกตัวอยู่บนชั้นสองซึ่งเป็นชั้นอ่านหนังสือ ตะลุยกินสนทนากับ หนังสือตรงหน้าจนแทบลืมเวลา การมีอยู่ของผู้คนเหล่านี้ทำให้การเดินทางในยามค่ำคืนเต็มไปด้วยความ อบอุ่นและสบายใจ รู้ตัวอีกทีร้านของเราที่แทบจะไม่มีเวลาปิดร้านด้วยซ้ำ หนังสือทำให้ฉันกับปีได้สนทนา กับผู้คนในวิถีที่ต่างกันออกไป ผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนเรื่องราวในยาวนานที่กาลเวลาราวหยุดเคลื่อนไหว จนกระทั่งการจากไปของปี ฉันจึงได้รู้ว่าแท้จริงแล้วเวลาที่หยุดเดินหน้าตาเป็นเช่นไร

ร้านหนังสือแห่งนี้คือสิ่งสำคัญที่ปีส่งต่อให้ฉันก่อนจะจากไปเมื่อช่วงต้นปี ปลอ่ยให้แผง หนังสือพิมพ์ตรงหน้าร้านซึ่งเป็นมุมโปรดของปีว่างเปล่ามาตั้งแต่นั้น อันที่จริงเดี๋ยวนี้ไม่ค่อยมีคนแวะเวียน

มาซื้อหนังสือพิมพ์เหมือนสมัยฉันเด็ก ๆ แล้ว สุดท้ายฉันเลยปล่อยพื้นที่ตรงนั้นให้ว่างไว้ก่อนระหว่างที่กำลังตัดสินใจว่าจะเอาหนังสือประเภทไหนไปวางแทนที่ดี

เสียงกริ่งจากประตูคังขึ้นเบา ๆ ฉันเงยหน้ามองเพราะเข้าใจว่าเป็นเด็กส่งหนังสือพิมพ์ที่เอาหนังสือพิมพ์ที่จัดเสร็จแล้วมาส่งให้ในร้าน อย่างไรก็ตามเจ้าของเสียงผลึกประตูกลับไม่ใช่เด็กหนุ่มคนนั้น แต่เป็นชายหนุ่มร่างผอมในชุดเสื้อเชิ้ตพับแขนสีตุ่นที่คลุมเสื้อยืดดำในเอาไว๋ ใบหน้าเปื้อนยิ้มและแววตาสดใสได้แว่นกรอบกลมที่ฉันคุ้นเคยยังคงเดิมเสมอ เหมือนกับที่ฉันเห็นมาตลอดเกือบทั้งชีวิตที่เราสองคนรู้จักกัน

หมอกเป็นเพื่อนเล่นกับฉันตั้งแต่สมัยเด็ก เขาเป็นเด็กรุ่มราวคราวเดียวกันไม่กี่คนที่อาศัยอยู่ในละแวกนี้และมีความสนใจคล้าย ๆ กันกับฉัน เรามักจะเล่นด้วยกันตลอดทั้งวันจนกว่าลุงกับป้าของหมอกจะมาเรียกกลับบ้าน การละเล่นสุดโปรดคือเกมซ่อนแอบหนังสือที่หมอกจะเขียนคำใบ้แอบไว้ตามหนังสือที่ป่าสะสมไว้บนชั้นสอง ขณะที่ฉันเองก็ต้องแอบกระดาษของตัวเองเอาไว้ในหนังสือเหมือนกัน บางครั้งประโยคในกระดาษก็เป็นประโยคจากหนังสือหรือการ์ตูนที่ชอบ บางครั้งก็เป็นความลับที่อีกคนอยากเล่าให้ฟัง จากนั้นเราจะสลับกันหากระดาษที่ซ่อนอยู่ในหนังสือให้เจอ คนที่หาเจอช้ากว่าจะต้องสรุปเรื่องจากหนังสือเล่มนั้นและเล่าให้อีกคนฟัง แน่แน่นอนว่าช่วงเลือกที่ซ่อนกระดาษก็สนุกไม่แพ้กัน ฉันชอบเลือกหนังสือเล่มหนาที่เต็มไปด้วยศัพท์อ่านยาก พอหมอกแพ้ก็ลงเอยที่ปั่นอุบทุกครั้งว่าถ้าจะอ่านจบก็เล่นเอาหลับไปหลายตื่น มีอยู่ครั้งหนึ่งเขาเลยแกล้งเผด็จกลับด้วยการเอากระดาษไปซ่อนไว้ในหนังสือภาษาอังกฤษครั้งนั้นฉันพลาดท่าหากระดาษเจอช้ากว่าพอดี จำได้ว่าแพ้อบนั้นเล่นเอาฉันเมื่อยมือจากการเปิดพจนานุกรมแปลภาษาไปหลายวัน

คืนวันเหล่านั้นคือความทรงจำที่ฉันจดจำได้ดีเช่นเดียวกับรอยยิ้มของป้าตอนที่จูงมือเราสองคนลงมากินน้ำแข็งไสตอนบ่ายเพื่อพักจากเกมแสนสนุก ผลัดกันอ่านคำยากและทายคำย่อจากข่าวในหนังสือพิมพ์กันไปเรื่อย ๆ สำหรับพวกเรา หมอกเป็นเหมือนคนในครอบครัว แม้ฉันกับหมอกจะชอบและคิดเห็นหลายอย่างเหมือนกัน แต่เรื่องเดียวที่เราเห็นต่างกันคือความฝันในชีวิต หมอกอยากเดินทางผจญภัยไปในที่แปลกใหม่เหมือนในหนังสือที่เราเคยอ่านกันตอนเด็ก ในขณะที่ฉันไว้เป้าหมายอันยิ่งใหญ่ พอใจจะนั่งอ่านหนังสืออย่างสบายใจอยู่ที่นี่

“เด็กส่งหนังสือพิมพ์คนใหม่หรือ ไม่คุ้นหน้าเลย”

หมอกพยักพยิดออกไปยังเด็กหนุ่มด้านนอกที่จันแล้วจันรอดก็ยังทำภารกิจที่ฉันมอบหมายให้ไม่สำเร็จเสียที ฉันยิ้มตอบกลับไป เขายักไหล่ให้ฉันเป็นการตอบรับแล้วเดินตรงไปยังบันไดเพื่อขึ้นไปยังชั้นสองซึ่งเป็นชั้นอ่านหนังสือมุมประจำที่เขามักขลุกตัวอยู่ทุกวัน ก่อนจะชะงักหยุดแล้วหันกลับมาถามประโยคที่ฉันได้ยินซ้ำ ๆ ในช่วงหลายเดือนที่ผ่านมา

“ถ้าฉันอยากกินช็อกโกแลตร้อน วันนี้เธอจะชงขึ้นมาให้ฉันไหม”

เขามองฉันด้วยสายตาเป็นประกาย พูดเสริมด้วยเสียงที่อ่อนลง

“ม่าน ฉันอยากให้เราลองกลับมาที่นี่สักครั้ง..บนนี้”

ฉันเงยบแทนคำตอบก่อนจะหยิบหนังสือที่อ่านค้างไว้ขึ้นมาอ่านต่อ เพียงแต่สายตาหลุดลอยออก
จากตัวหนังสือคู่อิตที่ดูเลื่อนลอยออกไปอันไกลแสนไกล   เจยหน้าขึ้นชั่วคราวเพื่อยิ้มรับให้เด็กส่ง
หนังสือพิมพ์ที่เอาหนังสือพิมพ์หัวละฉบับมาวางให้เท่านั้น   ก่อนจะเก็บหนังสือพิมพ์เหล่านั้นไว้บนตู้ลิ้นชัก
ด้านหลังเคาน์เตอร์ ถูกลิ้มเหมือนฉบับของวันก่อน ๆ

ฝนกระหน่ำพัดพาหญิงสาวหลุดออกจากภวังค์คิด ชั่วครู่ที่เธอลืมเลือนความฝันที่จะกลายเป็นดอกไม้ในวันเกิด หอบร่างเปียกโชกวิ่งหาชายคาพักพิงรอฝนซา หญิงสาวเปิดดูในกระเป๋าผ้า สมุดที่เธอใช้วาดภาพเปียกโชกจนละลายทุกภาพร่างหายไปกับสายน้ำ ชั่วร้ายลมฝนยังกระหน่ำเข้ามาได้ชายคาจนการยืนหลบฝนดูไร้ความหมาย ท้องฟ้าแดงก่ำปรากฏประกายสว่างวาบก่อนตามมาด้วยเสียงกรรโชกโครมคราม หญิงสาวขยับตัวหลบฉับพลันที่เกิดขึ้นตรงหน้าก่อนขาหนึ่งข้างจะก้าวพลาดลงไปในหลุมแตก ๆ บนทางเดินเท้า เธอพยายามประคับประคองร่างไว้จากอาการเซแต่พบว่าตนเองโดนผล็อกจากมายังฝนกระหน่ำอีกครั้ง เป็นช่วงขณะที่เธอปรารถนาจะให้แทบใจจะขาด หากทำได้เพียงแต่ยืนนิ่งจ้องมน้ำคร่ำที่เปโระเปื้อนขอบกระโปรงเปียกโชก

ในเงาไม้สีดำสนิท หญิงสาวมั่นใจว่าเห็นประกายแสงบางอย่างส่องเข้ามา แสงที่ไม่ได้เพียงสว่างวาบแล้วดับหายไปอย่างกะพริบตาบนฟ้า นั่น เธอเงยหน้ามองไปรอบ ๆ เพ่งตาผ่านม่านฝนเม็ดโต พบแสงสีส้มอ่อนนวลอยู่ในลิ้นกล้วยตรงสุดตรอก แสงอบอุ่นเชื้อเชิญให้หญิงสาวลืมหุ่ยทุกอย่าง ทั้งความน่ากลัวที่แฝงตัวในยามวิกาลและฝนบ้าระห่ำจากฟ้าแดงก่ำ สองเท้าขยำลงบนน้ำคร่ำซ่า ๆ ขณะสายตาเพ่งมองไปยังแสงนวลเบื้องหน้าราวกับกลัวว่าหากละสายตาแสงจ้าจะเลื่อนหายไป

ณ ที่สุดปลายตรอก เท้าทั้งสองนำหญิงสาวมาหยุดยืนตรงหน้าบ้านหลังเล็ก ๆ ด้านขวาเป็นประตูไม้เรียบง่ายที่แขวนป้าย “เปิด” เอาไว้ ส่วนด้านซ้ายเป็นกระชกบานโตที่เมื่อมองจากด้านนอกจะเห็นชั้นหนังสือเรียงรายอัดแน่นแทบทั่วทุกพื้นที่ หญิงสาวผลักประตูเข้าไปในร้าน เสียงกระดิ่งดังกรังกรังขณะประตูตีกลับจนปิดสนิท สองเท้าแน่นิ่งอยู่กับที่ด้วยรู้ดีว่าร่างที่เปียกปอนจะทิ้งรอยน้ำหยดและเอะอะไปทั่วพื้นหินสีขาวอมเทา สายตาทั้งสองกวาดมองไปรอบ ๆ

จากด้านในนี้ พื้นที่ห้องที่ดูอัดแน่นด้วยชั้นหนังสือเมื่อมองจากด้านนอกไม่ได้ให้ความรู้สึกอัดอัดอย่างที่คิด ในทางกลับกันกลับให้ความรู้สึกโล่งโปร่งและอบอุ่นเสียมากกว่า ในความสงบมีเพียงเสียงกระดากกรอบแกรบเบา ๆ ตามจังหวะต้องลมจากพัดลมสีเขียวตุ่นบนเพดาน ฟุ้งด้วยกลิ่นโชยอ่อน ๆ ของสารพัดหนังสือบนชั้นไม้ที่วางชิดผนังทุกด้าน เต็มเต็มพื้นที่ว่างตรงกลางห้องด้วยโต๊ะและตู้ที่บรรจุหนังสือวางแนวลดหลั่นกัน สว่างนวลจากไฟโคมสีส้มที่ประดับประดาครอบร้านสะท้อนหนังสือหลากปกหลากสีสันเอกเขนกระเรียงรายในทิศทางของมัน คู่มือชีวิตชีวาขณะเมินเฉยต่อการมีอยู่ของพายุด้านนอก

“วันนี้ร้านปิดแล้วนะคะ”

หญิงสาวร่างเล็กในเสื้อคอเต่าสีดำไพล่มาจากหลังร้านท่ามกลางความเงียบ ในมือข้างหนึ่งถือหนังสือที่สอดนิ้วไปเหน็บคั่นเอาไว้ แกวตาดูแว่นหนาปรากฏความแปลกใจเล็กน้อยที่พบผู้มาเยือนในยาม

นี่ ปลายผมลอนสีดำสนิทที่รวบไว้เป็นหางม้าสะบัดไปมาขณะเธอเอียงคอพิจารณาหญิงสาวผู้มาเยือนอย่างรวดเร็วก่อนจะเปลี่ยนท่าทีเป็นการเชื่อเชิญเมื่อเห็นว่าหญิงผู้มาเยือนอยู่ในสภาพร่างที่เปียกปอนและฝนภายนอกยังคงกระหน่ำลงมาอย่างไม่หยุดยั้ง

“เข้ามานั่งหลบฝนก่อนเถอะค่ะ ยังไงฉันก็อยู่ที่นี้ทั้งคืนอยู่แล้ว”

หญิงสาวที่เพิ่งหลุดจากวงค์คิดก้มมองเสื้อผ้าของตัวเอง ไม่กล้าเคลื่อนไหว

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ แคร่รวมชายกระโปรงเอาไว้ไม่ให้ปิดไปโดนตามหนังสือก็พอ ห้องน้ำอยู่ด้านใน จะเข้าไปล้างโคลนก่อนก็ได้” หญิงชุดดำยิ้มให้หญิงสาวอย่างอ่อนโยนอีกครั้งแล้วเดินหายเข้าไปหลังร้าน

หญิงสาวค่อย ๆ รวบชายกระโปรงอย่างระมัดระวังแล้วเดินช้า ๆ ตรงไปที่ห้องน้ำซึ่งซ่อนอยู่ในด้านใน บิดน้ำออกจากชายกระโปรงจนแน่ใจแล้วว่าจะไม่ทิ้งรอยหยดน้ำไว้ตามทางที่เดินผ่าน ล้างหน้าล้างแขน แล้วเดินกลับออกมาอีกครั้ง

“ขอโทษด้วยนะคะ พอดีฉันเห็นป้ายเปิดแขวนเอาไว้เลยเดินเข้ามาในร้าน” หญิงสาวเอ่ยกับหญิงชุดดำที่เพิ่งเดินออกมาจากหลังร้าน เธอส่งผ้าคลุมในมือให้หญิงสาวแล้วยื่นชาร้อนที่ถืออยู่ในมืออีกข้างส่งตามให้

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ อันที่จริงเมื่อก่อนร้านนี้ก็เปิดตอนกลางคืนเป็นปกติอยู่แล้ว ฉันอาจจะชินเลยลืมลูกไปสลับป้ายก็เท่านั้น ไม่ต้องกังวลหรอกนะคะ ยังไงคืนนี้ฉันก็จะนั่งอยู่ที่นี้เรื่อย ๆ อยู่แล้ว ด้านบนมีที่นั่งสำหรับอ่านหนังสือ คุณขึ้นไปนั่งหรือนอนพักได้เลย ถ้าอยากหยิบเล่มไหนอ่านก็ตามสบายเลยคะ บนนั้นเป็นหนังสือที่สะสมไว้ทั้งหมด ฉันชื่อมานัส เป็นเจ้าของที่นี่ เพราะฉะนั้นทำตามสบายได้เลยนะคะ อยากได้อะไรก็เดินลงมาบอกฉันได้เลย”

“ฉันจันทร์เจ้าค่ะ ขอขอบคุณมากเลยนะคะ... ทั้งที่หลบฝนแล้วก็ชาร้อนแก้วนี้”

หญิงสาวยิ้มให้มานัสขณะก้าวเท้าอย่างระมัดระวังขึ้นไปตามบันไดไม้เล็ก ๆ สู่อ่างด้านบนที่ล้อมรอบด้วยชั้นวางหนังสือจากทั้งสี่ด้านเช่นเดียวกับด้านล่าง ต่างกันเพียงแค่ห้องข้างบนนี้ให้ความรู้สึกโปร่งโล่งกว่า เบาะนั่งและเก้าอี้หวายบุอย่างดีสำหรับนั่งอ่านหนังสือวางไว้กลางห้อง ส่วนตามระหว่างชั้นหนังสือตรงผนังก็มีบางช่วงที่เว้นไว้แซมโตะและเก้าอี้เล็ก ๆ มีแจกันใส่ดอกไม้แห้งประดับตามโตะและตู้ดูสบายตา ที่เห็นจะเด่นที่สุดก็คือผนังด้านหนึ่งที่เจาะเป็นหน้าต่างกระจกบานยาว แขนงผ้าลูกไม้สีครีมที่ปลิวไปตามลมซึ่งพัดเข้ามาจากช่องลมด้านบน เมื่อมองออกไปจากหน้าต่างบานนี้จะเห็นท้องฟ้าด้านนอกชัดเจน น่าเสียดายที่คืนนี้กระหน่ำไปด้วยลมฝนรุนแรง เพราะหากคืนนี้เป็นคืนฟ้าโปร่งก็定会เห็นดวงดาวส่องประกายวิบวับผ่านหน้าต่างบานนี้ได้ชัดเจนนะ

หญิงสาวเดินเข้าไปตามพื้นไม้แข็งซ้ำๆจนสำรวจโดยรอบ ดึงกับบันไดคือชอกเล็ก ๆ ที่ต่อออกไป เป็นห้องยกพื้นซึ่งอัดแน่นด้วยชั้นหนังสือ หญิงสาวแทรกตัวเข้าไปตามชั้นวางหนังสือในห้องเล็ก แต่ละชั้นมี กระดาษเขียนแยกหมวดหมู่ด้วยลายมือบรรจง จนไปสะดุดตาเข้ากับชั้นหนังสือชั้นหนึ่งที่แปะกระดาษเขียน เอาไว้ว่า ‘On the Road’

สันหนังสือแบบเปลือยเผยให้เห็นรอยเย็บกระดาษอย่างประณีต แม้สันปกที่เรียงรายจะมีหลากหลาย สีสัน แต่ทุกเล่มล้วนใช้ฝีเย็บเป็นรูปแบบเดียวกันและห่อปกด้วยกระดาษสาอย่างบรรจง หญิงสาวลูบไล้ไปตามสันปกแผ่วเบา รู้สึกราวกับได้ยินเสียงกระซิบเชื้อเชิญให้ลองเปิดออกอ่าน เธอสู่มหิบบนหนังสือเล่มหนึ่ง ออกมาจากชั้น หน้าปกกระดาษสาที่ห่อไว้อย่างดีมีหมายเลขลำดับเล่มติดเอาไว้บนปก ตอนแรกเธอเดาเอาเอง จากแผนกระดาษหมวดหมู่ที่แปะติดเอาไว้ว่าหนังสือที่ตั้งอยู่ในหมวดนี้น่าจะเป็นบันทึกการเดินทาง ท่องเที่ยว แต่เมื่อลองเปิดดูก็กลับพบว่าภายในเล่มเป็นเหมือนกับหนังสือทำมือที่บรรจุเรื่องราวจากกาลเวลา เอาไว้เต็มเปี่ยม

ภายในแต่ละหน้าของหนังสือในหมวดนี้ ปรากฏตัวอักษรจากหนังสือพิมพ์ที่ถูกตัดออกมา ประติดปะต่อกันเป็นชื่อเรื่องของเหตุการณ์ที่สื่อกับภาพข่าวจากหนังสือพิมพ์ต่างหัวกันซึ่งถูกแปะติดไว้ ด้านล่างพร้อมลงวันเดือนปีของข่าวเป็นลำดับเรียงหน้ากันไปเรื่อย ๆ ในพื้นที่ว่างข้างภาพข่าวต่าง ๆ คือ ลายมือที่บ้างเขียนบันทึกความคิดและความรู้สึกเกี่ยวกับข่าวเอาไว้ บ้างก็เขียนเล่าเรื่องที่ดูแล้วน่าจะเป็นเรื่อง ส่วนตัวที่เกิดขึ้นประจำวันนั้น บ้างก็เขียนกลอนกับคำคมกำกับไว้

หญิงสาวรู้สึกสนุกกับการอ่านข้อความที่อยู่ด้านข้างภาพข่าว เธอเคลื่อนกายกลับมายังกลางห้อง ระหว่างเปิดไปตามแต่ละหน้า ค่อย ๆ หย่อนตัวลงนั่งบนเก้าอี้หวายที่บุไว้ สายตาไม่ละออกจากหน้ากระดาษ ขณะพลิกไปหน้าแล้วหน้าเล่าจนกระทั่งถึงหน้าที่ลงวันที่ของวันนี้เมื่อปีที่แล้ว ในหน้านั้นหญิงสาวพบ กระดาษหนึ่งแผ่นแนบเอาไว้พร้อมกับเขียนข้อความด้วยหมึกสีดำอย่างบรรจง เธอกวาดสายตาไปอ่านไปตามตัวอักษรที่เขียนไว้ แทบไม่อยากจะเชื่อสายตาว่าชีวิตเต็มไปด้วยเรื่องบังเอิญอย่างที่มิคนเคยพูดไว้จริง ๆ

เธอได้อ่านประโยคนั้นซ้ำ ๆ จนกระทั่งการมองเห็นเริ่มพร่าเลือนจากความรู้สึกที่เอ่อล้นออกมา หยาดน้ำตาหนึ่งหยดตกลงบนแผ่นกระดาษ ในคืนฟ้าคลั่ง หญิงสาวหลงทางรู้สึกราวกับได้กลับบ้านที่หายไป

สุขสันต์วันเกิด

ขอให้วันนี้เป็นวันที่สดใส ไม่ว่าฟ้าจะเป็นอย่างไรก็ตาม

..รักและโอบกอด..เสมอ..

-4-

เช้าวันถัดมาพายุฝนก็หายไปราวกับไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน ทิ้งไว้เพียงอากาศเย็นและหมอกจาง ๆ ในยามเช้าที่ยังพอเป็นหลักฐานได้ว่าเมื่อคืนฝนกระหน่ำเพียงไหน

หญิงสาวผู้มาเยือนกลับไปนานแล้ว..จันทร์เจ้า..ฉันพิมพ์ชื่อหญิงสาวหลงทางในใจพลางนึกขอบคุณตัวเองที่เขเวนป้ายเปิดร้านทิ้งเอาไว้ ลองนึกภาพว่าท่ามกลางฝนกระหน่ำขนาดนั้น ถ้าปล่อยให้ใครสักคนต้องเผชิญพายุฝนบ้าคลั่งอย่างโดดเดี่ยวอยู่ข้างนอกนั่นคงหุดห่วย

‘ขอบคุณมากนะคะ.....ถ้าไม่ได้ที่นี่ ฉันคงแย่’

ฉันนึกถึงประโยคบอกเล่าที่หญิงสาวทิ้งท้ายไว้ก่อนเดินออกจากร้าน รอยยิ้มของเธอและประกายในแววตาดอนนั้นช่างแตกต่างออกไปอย่างสิ้นเชิงกับเมื่อตอนที่หญิงสาวเดินเข้ามา ในวินาทีแรกที่ฉันเห็นผู้มาเยือนท่ามกลางฝนกระหน่ำเมื่อคืนนี้ เธอดูเหมือนยิ้มแล้ว แววตาไร้ประกายและดูเหมือนลอยอยู่ตลอด ฉันคิดเล่น ๆ ว่าความเหนื่อยล้าในแววตาของเธอที่หายไปอาจเป็นเพราะซาร้อนสูตรโปรดที่ฉันคิดขึ้นหรืออาจเป็นเพราะหนังสือเล่มที่เธอหยิบมาอ่านจากชั้นหนังสือที่อยู่บนนั้น ซึ่งน่าจะเป็นอย่างหลังเสียมากกว่า ก็แน่ละหนังสือเหล่านั้นเป็นของสะสมตั้งแต่สมัยเปิดร้าน หนังสือที่อยู่บนชั้นสองนั้นตอนแรกมีจำนวนไม่มากนักในตอนที่ยังเด็ก แล้วกองหนังสือที่ป่าสะสมก็เพิ่มจำนวนมากขึ้นเรื่อย ๆ ไปพร้อมกับอายุและส่วนสูงของฉัน ทุกเล่มที่อยู่ตรงชั้นหนังสือที่ชั้นสองนั้นล้วนเป็นเล่มโปรดของปีกับฉันที่เดินทางผ่านวันเวลาและเติบโตมาด้วยกัน

การนึกถึงเรื่องราวเหล่านี้พลันทำให้หัวใจกลับรู้สึกแหงวุ่นอย่างประหลาด เป็นความรู้สึกแห่งความคิดถึง...ทั้งถึงบางคนและบางสิ่งที่สูญหายไป รวมทั้งปัจจุบันขณะของห้องบนชั้นสองนั้นที่ฉันปฏิบัติราวกับเวลาที่เดินอยู่ในห้องนั้นเป็นเพียงโลกคู่ขนานซึ่งฉันแกล้งไม่รับรู้การมีอยู่และทำให้มันหายไป

แม้ในใจจะบอกตัวเองว่าฉันยังไม่พร้อมจะกลับขึ้นไปทีมนั้น แต่สองเท้ากลับนำฉันเดินขึ้นบันไดไปที่ละขั้น สวนทางกับเสียงห้ามในหัวที่สั่งให้ก้าวกลับลงมา ในขณะที่อีกเสียงบอกให้ฉันลองกลับขึ้นไปบนนั้นคู่อีกสักครั้ง ในหัวของฉันตอนนั้นเต็มไปด้วยถ้อยคำที่ต่อสู้ขัดแย้งกันและอิงอลขึ้นเรื่อย ๆ ในทุกก้าวที่ฉันขยับก้าวไปข้างหน้า จังหวะที่เสียงตะโกนห้ามทะลุแทรกขึ้นมาส่งเสียงที่ดังที่สุดจนทำให้ฉันชะงักก้าวสุดท้ายเอาไว้และตัดสินใจจะหันหลังกลับ แต่ก็ไม่ทันเสียแล้วเพราะในตอนนั้นสายตาของฉันกลับปะทะเข้ากับภาพที่คุ้นตาของชั้นหนังสือบนชั้นสองเสียเต็มทีพอดีพร้อมกับมวลมหาทรงจำที่ซ่อนอยู่ตามชั้นหนังสือเหล่านั้นซึ่งกระโจนเข้าไปอย่างจัง

ทุกอย่างบนนี้หยุดนิ่งราวกับโลกทั้งใบที่หยุดหมุนไปนานแล้ว หนังสือทั้งหมดนอนแน่นิ่งอยู่บนชั้นวางหนังสือ แน่นขนัดจากการสะสมผ่านกาลเวลา ฉันจำได้ดีว่าหนังสือเล่มไหนอยู่ตรงไหน จำได้ชัดเจนว่าเราแอบกระดากแผ่นจีวไว้ตามซอกหลิบบ้านข้างในเกมซ่อนแอบหนังสือกับหมอกแต่ละครั้ง ตรงนั้นใกล้ๆ ที่ฉันใช้เวลาทั้งสัปดาห์นั่งเปิดพจนานุกรมแปลภาษาตอนที่เล่นซ่อนแอบหนังสือแพ้มอกไหนจะเก้าอี้หวายตัวนั้นที่หมอกผล็อยหลับไปครั้งแล้วครั้งเล่าพร้อมกับหนังสือเล่มหนาที่โดนฉันทิ้งให้อ่านตอนเขาพลาดท่าหากกระดากเจอซ้ำ โดยเฉพาะห้องเล็ก ๆ ด้านหลังนั้นที่ฉันพยายามลี้ภัยการมีอยู่ของมันมากที่สุด ที่บนชั้นหนังสือแน่นอัดแน่นไปด้วยหนังสือทำมือของป้าซึ่งแต่ละหน้าแปะข่าวที่พวกเรานั่งอ่านด้วยกัน ป้าจะตัดเอาคำยากที่พวกเราออกเสียงได้ครั้งแรกมาแปะติดไว้ บางครั้งก็เป็นคำย่อที่เอาไว้ใช้เล่นเกมทายคำกัน ฉันชอบเขียนบทกลอนต่าง ๆ ไว้ด้านข้างข่าว ในขณะที่หมอกชอบแสดงความคิดเห็น ส่วนป้าจะนั่งยิ้มแล้วบันทึกเรื่องราวอันเรียบง่ายที่พวกเราใช้ร่วมกันในวันนั้นลงไป

‘On the Road’ คือชื่อหมวดที่เราช่วยกันตั้งให้มัน ถนนเส้นนั้นที่เราเคยเดินร่วมกันซึ่งบัดนี้ฉันหันหลังให้มันอย่างสมบูรณ์ กลายเป็นเพียงถนนเส้นเก่าที่ไม่อยากคืนเคย

นั่นแหละสิ่งที่ฉันไม่อยากเผชิญหน้าที่สุด...คือความจริงที่ว่าการเดินทางบนหน้ากระดาษพวกนั้นสิ้นสุดลงแล้ว สิ่งที่หลงเหลือไว้ในบัดนี้กลับเต็มไปด้วยความว่างเปล่าบนหน้ากระดาษและมีเพียงฉันที่ไม่หยิบปากกามาเขียนบทกวีอีกต่อไปนับตั้งแต่การจากไปของป้าซึ่งก็ปลุกเร้าชีวิตจนแห้วงวัน ทั้งไว้เพียงหลุมโพรงที่กั้นขี้ของหัวใจ

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ณ ดินแดนที่เต็มไปด้วยหนังสือ โอบล้อมจากทุกทิศ

เด็กชายตัวน้อยย่องเข้ามาในห้องที่อบอวลไปด้วยกลิ่นของเรื่องราวจากตัวอักษรนับพันที่กระซิบกระซาบเชื้อเชิญสู่การผจญภัย เด็กชายได้มือไปตามสันหนังสือ สูดดมกลิ่นที่ทำให้รู้สึกสงบ จินตนาการถึงเรื่องราวมหัศจรรย์ที่หลับซ่อนอยู่หลังสันหนังสือแต่ละเล่ม หัวเราะคิกคักขณะมือหยุดอยู่ตรงหนังสือเล่มที่ชอบ เขามองซ้ายมองขวาพลาจริบหิบบกระดาศที่อยู่ในกระเป๋าสื่อ เหน็บลงไปในหน้าหนึ่งของหนังสือ นั่งยืมกริมจนกระทั่งเด็กหญิงที่ร้องไห้จนตาแดงกำด้วยต้นขื่นมาแล้วพบว่าผู้เป็นแม่หายไปในงนงเข้ามาในห้อง เด็กชายเดินเข้าไปหาเด็กหญิงพลาจส่งยืมเป็นแล่นได้กรอบแวนสะท้อนกับแดดบ่ายที่แผดลอดเข้ามาตามหน้าต่างไม้แล้วยื่นกระดาศแผ่นเล็กให้ ตัวอักษรดินสอสีบนกระดาศชวนให้เด็กหญิงเงยหน้ามอง เด็กชายด้วยความจนสงสัย

เด็กชายส่งสายตามองไปยังชั้นหนังสือเรียงราย ผายมือเชื้อเชิญเด็กหญิง โลกเล่นในโลกแห่งนิทาน ยามบ่าย เด็กน้อยสองคนดำดิ่งลงในกองตัวอักษร ปีนป่ายผจญภัยในซอกหลีบของโยหมึก กอดกลืนกระดาศ และหมึกร่วมทางหัวเราะและร้องไห้ในทุกเรื่องเล่าเคียงข้าง เริ่มต้นจากกาลครั้งหนึ่งเพื่อตามหาจุดจบที่คำว่าสุขตลอดกาล...สู่การเดินทางที่รอวันตื่น

หญิงสาวเดินทางกลับมาที่ร้านหนังสือร้านเดิมอีกครั้งในตอนค่ำของวันถัดมาหลังจากคืนที่น้ำตาหนึ่งหยดจุดเทียนวันเกิดบนกระดาษอวยพรแปลกหน้า

เธอทักทายผ่านผืนก่อนจะเดินขึ้นไปยังชั้นสองของร้านหนังสือด้วยความรู้สึกคิดถึงระคนตื่นเต้น หญิงสาวมองไปรอบห้องอ่านหนังสือด้วยสายตาเปล่งประกายราวกลับบ้านที่ไม่ได้ไปเยือนเสียเนิ่นนาน เธอตรงเข้าไปยังชั้นวางหนังสือหมวด 'On the Road' โฉนั้บหาหนังสือทำมือเล่มนั้นที่นำเธอผ่านถิ่นพายุคลั่งมาได้ หญิงสาวหยิบหนังสือเล่มคู่้นออกมา ตั้งใจจะพลิกกลับไปหน้าเดิมที่มีเลขวันเกิดของเธอ แต่กลับต้องแปลกใจเมื่อพบว่ามีกระดาษแผ่นหนึ่งไพล่ออกมาจากขอบหนังสือ เธอมั่นใจว่าในคืนก่อนหน้าเธอไม่เห็นแม้แต่ขอบของกระดาษใบนี้ด้วยซ้ำ

หญิงสาวเปิดไปยังหน้าที่มีกระดาษใบนั้นแนบเอาไว้และแปลกใจยิ่งกว่าเดิมเมื่อพบว่าตัวอักษรในกระดาษใบนั้นบรรจุกวีบทหนึ่งที่เล่าถึงทานตะวันแสนเศร้าที่พยายามตามหาแสง หญิงสาวรีบพลิกกลับไปยังหน้าที่มีเลขวันเกิด ในหน้านั้นปรากฏรูปวาดสีน้ำทานตะวันที่พยายามชูช่อท่ามกลางพื้นหลังสีฟ้าหม่นที่เธอรู้จักดี เมื่อคืนหลังจากที่อ่านข้อความอวยพรในหน้านั้นเข้าไปซ้ำมาหลายครั้ง เธอหยิบเอาอุปกรณ์วาดรูปในกระเป๋าออกมาและวาดรูปทานตะวันดอกนี้แนบไว้ข้างกระดาษที่เขียนคำอวยพรไว้ เธอจำได้ดี เธอยังมั่นใจด้วยว่าเธอไม่เคยเห็นกระดาษที่เขียนบทกวีแผ่นนี้มาก่อน ที่มั่นใจที่สุดคือกวีบทนี้ถูกเขียนขึ้นหลังจากที่เธอวาดรูปทานตะวันดอกนี้ลงไปแล้วแน่ ๆ สิ่งเดียวที่เธอสงสัยคือใครกันที่เป็นเจ้าของบทกวีบทนี้

หญิงสาวนั่งไปสักครู่ ก่อนจะหยิบกระดาษและสีในกระเป๋าออกมา บรรจงวาดดอกไม้ที่เธอรู้สึกในวันนี้ลงไปบนอีกด้านของกระดาษที่เขียนบทกวีไว้ รอจนสีแห้งแล้วแนบกระดาษแผ่นนั้นกลับไปทีเดิมแต่ขยับริมกระดาษให้ไพล่ออกมาเยอะขึ้น หวังว่าใครก็ตามที่เป็นเจ้าของบทกวีจะหากระดาษแผ่นนี้เจอได้ในทันทีที่สังเกต

-6-

เช้าวันต่อมาหลังจากคืนฝนกระหน่ำ ท้องฟ้าพลันกลับสว่างจ้าแจ่มใสราวกับว่าเมื่อคืนนี้ไม่มีพายุฝนกระหน่ำเข้าใส่ ปุยเมฆลอยกว้างเปลี่ยนรูปร่างเด่นระบำเชื่องช้าบนท้องฟ้าสดใส แม้ว่าท้องฟ้าจะเปลี่ยนแปลงเช่นไร แต่สำหรับฉันทุกวันยังคงเหมือนเดิมไม่เปลี่ยนแปลง หลังจากทีหมอกมานั่งอ่านหนังสือพิมพ์ที่ร้านแล้วกลับออกไปในช่วงบ่ายแก่ ๆ เหมือนเช่นทุกวัน ฉันใช้เวลาช่วงเช้าไปกับการจัดหนังสือเข้าหมวดหมู่ต่าง ๆ ก็ใช้เวลาที่เหลือตะลุยอ่านหนังสือที่อ่านค้างไว้ เกยหน้าขึ้นจากหนังสือตรงหน้าเป็นครั้งคราวเมื่อมีลูกค้ามาเยือนร้าน

ฉันชอบร้านหนังสือในวันธรรมดา เนื่องจากผู้คนไม่พลุกพล่านมากนัก แต่ก็ไม่ถึงกับไร้ผู้มาเยือนจนบรรยากาศเงียบเหงา ฉันมักนั่งมองผู้มาเยือนเหล่านี้ที่ใช้เวลาเดินไล่หาหนังสือที่ถูกใจอย่างไม่เร่งรีบ ช่วงเวลาอันเงียบสงบที่ต่างคนต่างใช้ร่วมกันในพื้นที่นี้กลายเป็นบทสนทนาไร้เสียงที่ฉันชื่นชอบ ฉันมักจะรู้สึกราวกับว่าสถานที่แห่งนี้ตัดขาดจากการรบกวนภายนอกแต่ในขณะเดียวกันก็ยังให้ความรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งกับชีวิตของผู้คนได้ นอกจากนั้นฉันยังชื่นชอบเวลาที่ได้พูดคุยกับผู้คนที่มาเยือนที่นี่ถึงหนังสือและเรื่องราวต่าง ๆ ที่พวกเราเคยอ่านหรือเคยได้ยินชื่อ ณ สถานที่แห่งนี้ การแลกเปลี่ยนเรื่องราวของกันและกันเริ่มต้นขึ้นจากการที่เรามีสิ่งที่รักร่วมกันซึ่งก็คือหนังสือ นามหัตถกรรมเหลือเกินที่ตัวอักษรซึ่งมีเพียงจำกัดสามารถนำเราเดินทางสู่ชีวิตที่หลากหลายได้ไร้ขอบเขตถึงเพียงนี้ การมีอยู่ของร้านหนังสือและผู้คนในร้านหนังสือคือสิ่งที่หลอมรวมเข้าเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตของฉัน

เสียงเปิดประตูร้านดังขึ้นเมื่อยามเย็นมาเยือน ฉันเงยหน้าขึ้นจากหนังสือ มองเห็นหญิงสาวที่ถูกฝนพัดพาหลงทางมาที่นี่เมื่อคืนนี้ปรากฏตัวขึ้นพร้อมกับพระอาทิตย์ที่ค่อย ๆ เคลื่อนตัวเลื่อนต่ำพลาบระบายสีท้องฟ้าปาดทาส้มชมพูแซมกันราวขนนกสายไหม จันทร์เจ้าส่งยิ้มให้ฉัน รอยยิ้มนั้นแม้ไม่ถึงกับร่าเริงแต่ก็ดูสดใสกว่าเมื่อวาน เธอยังคงสะพายกระเป๋าผ้าใบเดิมที่ของซึ่งอยู่ในกระเป๋านั้นมักจะส่งเสียงกระทบกันแผ่วเบาราวกับจะแสดงออกถึงการมีอยู่ของมันทุกครั้งที่ยืนยืนขยับตัวเคลื่อนไหว

“ร้านจะปิดริยังคะ” เธอถามขึ้นเสียงอ่อน ท่าที่ดูเกรงใจ

“ยังคะ ใช้เวลาได้ตามสบายเลยนะคะ” ฉันพูดพลางชูหนังสือในมือที่อ่านค้างไว้ให้เธอดู “ฉันยังเหลือหนังสืออีกตั้งครึ่งเล่มนี่ กะว่าอ่านเสร็จแล้วถึงค่อยปิดร้าน คุณความหนานี่สิคะ ไม่ใช่หน่อย ๆ เลย”

“ได้เลยคะ ถ้าอย่างนั้นอ่านจบเมื่อไหร่แล้วสะกิดบอกฉันได้เลยนะคะ”

จันทร์เจ้าหลุดหัวเราะออกมาเมื่อเห็นว่าฉันพยายามทำให้เธอคลายความเกรงใจลง เธอส่งยิ้มกว้างให้ฉันแล้วเริ่มเดินสำรวจไปรอบ ๆ ร้าน พลังไล่สายตาไปตามหนังสือเล่มแล้วเล่มเล่า เมื่อเจอหนังสือเล่มที่

ถูกใจ เธอจะแสดงความตื่นเต้นเล็กน้อยออกมาผ่านแววตาที่เป็นประกาย หลังจากผ่านไปครู่หนึ่ง เธอก็เลือกหยิบหนังสือสองสามเล่มขึ้นมาแนบไว้ ตรงมาที่เคาน์เตอร์ซึ่งฉันนั่งอยู่

“หนังสือพวกนี้เป็นเล่มโปรดในวัยเด็กของฉันเลยนะคะ” ฉันมองรายชื่อหนังสือเหล่านั้นแล้วอดยิ้มออกมาไม่ได้ หนังสือสองสามเล่มที่จันทร์เจ้าหยิบมานั้นเป็นวรรณกรรมเยาวชนที่ฉันชอบอ่านตอนเด็ก ๆ จำได้ว่าอ่านซ้ำครั้งแล้วครั้งเล่าจนหนังสือแทบเปื่อย

“เหมือนกันเลยคะ ฉันเคยบังเอิญได้อ่านหนังสือชุดนี้ครั้งแรกที่ห้องสมุดของโรงเรียนแล้วก็ชอบมาก ๆ เลยคะ แต่ตอนนั้นที่ห้องสมุดจะมีหนังสือแค่เรื่องละเล่ม พอถึงช่วงพักที่ไรก็เลยต้องรีบวิ่งไปถึงห้องสมุดให้ได้เป็นคนแรกจะได้จองเอาหนังสือเล่มนี้มาอ่านได้ อันที่จริงพอโตขึ้นก็ลืมไปแล้วแต่พอฉันเจอเล่มนี้ที่นี้เลยนึกถึงตอนนั้นขึ้นมาได้ อยากลองอ่านคู่อีกสักครั้ง”

“หนังสือที่เราเคยอ่านสมัยเด็ก พอโตขึ้นมาแล้วได้กลับไปอ่านอีกครั้งก็ให้มุมมองและความรู้สึกใหม่ ๆ ที่เราไม่เคยมองเห็นมาก่อนได้ อ่านจบแล้วมาเล่าให้ฟังหน่อยนะคะว่าอ่านรอบนี้แล้วรู้สึกยังไงบ้าง สามเล่มนี้ให้ห่อให้มัยคะ หรือว่าอยากอ่านเลย”

“จะเป็นไปได้มัยคะถ้าฉันจะขอฝากอีกสองเล่มเอาไว้ที่นี้ก่อน ส่วนอีกเล่มขออ่านเลยแล้วกันคะ”

“ได้เลยคะ ฉันจะเก็บไว้ให้อย่างดีเลย” ฉันขยิบตาให้จันทร์เจ้าพาลงหยิบสองเล่มที่เหลือใส่กล่องเขียนแปะชื่อ ‘จันทร์เจ้า’ ลงไปบนหน้ากล่องแล้วเก็บกล่องใบนั้นไว้ที่ตู้หนังสือส่วนตัวด้านหลัง

จันทร์เจ้ายิ้มรับแล้วขอตัวขึ้นไปนั่งอ่านหนังสือที่ห้องข้างบน เธอย้ำกับฉันอีกครั้งว่าถ้าจะปิดร้านเมื่อไหร่ให้ขึ้นไปสะกิดเรียกได้เลยทันที ฉันมองตามหญิงสาวที่เดินถือหนังสือเล่มโปรดในวัยเด็กที่เป็นเหมือนเพื่อนเก่าซึ่งได้กลับมาพบกันอีกครั้งในวันนี้ เผื่อสงสัยว่าเธอจะรู้สึกอย่างไรบ้างเมื่อได้คุยกับเพื่อนคนนี้อีกครั้งหลังจากเวลาผ่านไปหลายปี ขณะเดียวกันกับที่ฉันนั่งนึกถึงปฏิกริยาของหญิงสาวตอนที่ได้คุยกับเพื่อนเก่าคนนี้อีกครั้งที่ห้องอ่านหนังสือชั้นบนของร้าน ฉันพาลสงสัยไปว่าจะเป็นอย่างไรถ้าวันหนึ่งปีาเดินกลับเข้ามาในร้านนี้อีกครั้งด้วยรอยยิ้มแบบเดิมกับที่ฉันจำได้ กอดของปีาจะอบอุ่นแบบเดิมมัย แล้วถ้าปีาไม่กลับมาอีกแล้วละ

ความคิดของฉันหยุดลงตรงนั้นเมื่อความกลัวที่คลานเข้ามาขย้ำฉันไว้ในทรงเล็บระหว่างเดินทางในภวังค์คิดของตัวเอง การรอคอยให้สิ่งที่หลงทางไปได้กลับบ้านกลายเป็นความทรมาณซึ่งขังฉันไว้ที่เดิมสิ่งที่ฉันกลัวมาตลอดเกิดขึ้นแล้วและกำลังดำเนินอยู่อย่างไร้จุดจบ ฉันก้มหน้าลงไล่ตามตัวอักษรในหน้าหนังสือ ภาวนาให้ตัวเองรีบหลงทางไปในเรื่องราวของโลกอีกใบ ลืมทั้งหมดที่กำลังดำเนินอยู่ในโลกใบนี้ ชั่วขณะ หยุดเวลาของความเป็นจริงเอาไว้จนกว่าวันนี้จะผ่านไปได้อีกวัน

หญิงสาวกลับมาที่นี้อีกครั้งด้วยความหวังลึก ๆ ในใจว่าเจ้าของข้อความปริศนาจะปรากฏกายขึ้นในวินาทีใดวินาทีหนึ่ง การกลับมาทำให้เธอได้พบกับหนังสือเล่มเก่าซึ่งเป็นเหมือนเพื่อนเก่าที่ไม่ได้พูดคุยกันเสียนาน เธอเงยหน้าขึ้นจากหนังสือเมื่อแต่ละบทจบลง ยังคงรู้สึกตื่นเต้นไปกับตัวละครในหนังสือเหมือนครั้งวัยเด็ก หญิงสาวปิดหนังสือลงขณะปล่อยใจไปตามเรื่องราวที่เพิ่งอ่าน จินตนาการถึงโลกในหนังสือตรงหน้าขณะเฝ้ามองพระอาทิตย์เด่นระบ่ำก่อนลาลับกลางวัน แสงยามเย็นที่ต้องกับดอกไม้แห่งในแจกันซึ่งตั้งอยู่ตรงตู้ริมหน้าต่างที่มองออกไปด้านนอกเห็นปุยเมฆสายไหมลอยเชื่องช้าอยู่บนฟ้าสีสวยชื่อเชิญหญิงสาวเข้าสู่ห้วงยามแห่งฝันถึงดอกไม้ เพียงแต่คราวนี้ไม่ใช่ความฝันถึงการกลายร่างเป็นดอกไม้โดยง่ายที่เธอมักจะเผลอนึกถึงอยู่บ่อยครั้ง แตกต่างกัน ฝันนี้ชื่อเชิญให้เธอนึกถึงดอกไม้ในอดีตกาลที่เธอเคยพบผ่านและจากไป

ดอกไม้แห่งในแจกันบนตู้ริมหน้าต่างบานกว้างขยับแผ่วเบาเคลือบเคลือบกับแรงลมที่พัดผ่านเข้ามา เกสรแห่งกรอบบางเศษเสี้ยวร่วงหล่นลงเมื่อต้องลมขณะมีลูกไม้สีครีม ไต่ลมเชื่องช้าราวกับคลื่นที่กระทบเข้ามาสู่ชายฝั่งในยามเย็น หญิงสาวเฝ้าคิดถึงปรารถนาในเบื้องลึกของเธอขณะเฝ้ามองเกสรที่แห่งกรอบไปตามเวลา หลุดลอยไปยังท้องทุ่งกว้างที่เคยวิ่งเล่นเมื่อครั้งยังเป็นเด็ก พี่เลี้ยงจูงมือเธอไปในโลกกว้าง ลัดเลาะตะลุยพงหญ้าอย่างไม่หวาดหวั่น ก้มลงเก็บดอกไม้ดอกแล้วดอกเล่าที่บ้านสระพรัง เธอยังจำได้ดีถึงรสชาติแสนหวานจากเกสรของดอกเข็ม ไหนจะความตื่นเต้นเมื่อได้รู้ว่าดอกหญ้าที่สะพัดไหวอยู่ตรงหน้าสามารถรวมร่างกันแล้วแปลงกายเป็นไม้กวาดให้ใช้ทำความสะอาดบ้าน เรื่องราวของดอกไม้เหล่านี้เป็นอีกหนึ่งในเรื่องราวที่เธอจำได้ดี

ในยามกลางคืนเธอมีเรื่องราวนิทานกล่อมนอน เมื่อตื่นขึ้นเธอได้โลดเล่นกับโลกกว้างราวตัวละครหลักในนิทาน เธอในยามนั้นมีดวงดาวอยู่ในแววตาและมีพระอาทิตย์อยู่ในเสียงหัวเราะกับยิ้มกว้างที่พี่เลี้ยงมักแซวว่ายิ้มจนปากจิกถึงรูหู แล้วเธอก็จะหัวเราะกับถ้อยคำเหล่านั้น แม้อันครั้งที่วิ่งเล่นแล้วล้มลง น้ำตาจากความเจ็บก็ไม่อาจซัดให้ดวงดาวและดวงอาทิตย์หายไปจากชีวิตของเธอได้ ในโมงยามนั้นเธอยังไม่ได้เป็นศัตรูกับความรู้สึกเป็นหนึ่งกับสิ่งใด ในเวลานั้นเธอยังมีโลกทั้งใบอยู่ในครอบครอง

หญิงสาวจำได้ว่ามีครั้งหนึ่งที่เธอกับเพื่อนบ้านเดินลัดเลาะไปตามพงหญ้า ค้นหาเมล็ดพิเศษที่จะส่งเสียงป๊อกแป๊กแล้วกระเด็นตัวออกมาเมื่อโดนน้ำ เธอจินตนาการว่าเจ้าเมล็ดพวกนี้เป็นนักกีฬากระโดดไกล ยอดฝีมือที่ไม่ชอบอาบน้ำ พอถึงคราร่างกายไปต้องเข้ากับความเย็นของน้ำเลยกระเด็นตัวหนีทุกที โมงยามแห่งการรอคอยเสียวินาทีที่เจ้าเมล็ดป๊อกแป๊กจะกระโดดกระเด็นตัวทำให้เธอในวัยเด็กลิ้มรสผลที่โดนหญ้าเกี่ยวขณะบุกเข้าไปในพงหญ้าเพื่อตามหาเมล็ดอันเลอค่า จนเมื่อหลายวันผ่านไปที่เด็ก ๆ หาเมล็ดนี้ไม่

เจออีกแล้วนั่นแหละ เธอถึงได้เรียนรู้ว่าบางสิ่งมีวันสูญสลายและหายไปได้ และบางครั้งก็เป็นเราเองนั่นแหละที่ทำให้มันหายไปจากชีวิต แล้วก็ต่อนั้นอีกนั่นแหละที่เธอได้เรียนรู้ว่าการรอคอยเพียงชั่วครู่เพื่อรอดูเจ้าเมลิคั่นคืนรณหน้าเป็นเพียงแค่เศษเสี้ยวยามเมื่อเทียบกับการเฝ้ารอให้มันแตกหน่อกลับขึ้นมาอีกครั้ง ทุกอย่างมีเวลาของมันแต่บางครั้งก็เป็นเราเองที่วิ่งวนอยู่ในเวลาอันแปรปรวนที่เราสร้างขึ้นเอง

เสียงกระดาศกรอบแกรบเมื่อต้องลมปลุกหญิงสาวให้ตื่นขึ้นจากฝันกลางวัน เหม่อมองไปที่บันไดที่ยังไร้วิหวิวของเจ้าของจดหมายปริศนาที่เธอตามหา หญิงสาวลุกขึ้นจากที่นั่งเดินไปยังหนังสือหมวด ‘On the Road’ เปิดไปหน้าที่มีข้อความแนบอยู่กลับไม่พบสิ่งใด จนกระทั่งเหลือบเห็นกระดาศโผล่ออกมาจากในหน้าอื่น เธอใจเต้นรัวเมื่อเห็นว่ากระดาศแผ่นนั้นคือภาพที่เธอวาดเอาไว้เมื่อครั้งก่อน เพียงแต่มันถูกเปลี่ยนไปแอบไว้ในหน้าอื่น สิ่งที่ทำให้เธอใจเต้นรัวที่สุดคือตอนที่เห็นว่าด้านหลังของกระดาศปรากฏข้อความในกระดาศแผ่นนั้น รอยหมึกยังคงดูใหม่เอี่ยม ข้อความที่ตกทลายชวนให้หญิงสาวถลันตัวกลับไปยังโต๊ะตัวเดิม หยิบเอาอุปกรณ์วาดรูปของเธอขึ้นมา นั่งคิดสักครู่ก่อนจะวาดเจ้าเมลิคั่นป๊อปปี้พิเศษที่กำลังคืนรณหน้าลงไปบนแผ่นกระดาศแล้วหนีกลับไว้ในหน้าเดิม

โลกนี้ล้วนมีความลับ

เช่นเดียวกับเธอ

เช่นเดียวกับฉัน

จักรวาลเองก็เช่นกัน

ความลับนั้น คือ ความกลัว

หลังจากคืนฝนตกหนักคืนนั้น พี่ก็สว่างจ้าติดต่อกันเป็นเดือนราวกับนั้นเป็นฝนสุดท้ายที่ฉันจะได้เห็นในชีวิต จันท์เจ้ากลับมาที่ร้านในวันถัดไป เราพูดคุยกันสักพักก่อนเธอจะหยิบหนังสือเล่มหนึ่งติดไม้ติดมือเดินขึ้นไปยังชั้นอ่านหนังสือแล้วขลุกตัวอยู่บนนั้นเสียวักใหญ่ก่อนจะกลับลงมาอีกครั้งพร้อมกับหนังสือในมือที่ที่อ่านค้างไว้ หลังจากวันนั้นและวันถัด ๆ ไปเธอก็ปรากฏตัวขึ้นที่ร้านในเวลาเดิมซ้ำ ๆ และทำทุกอย่างอย่างเป็นกิจวัตร นับแต่นั้นร้านหนังสือก็ขายเวลาปิดออกอย่างไม่เป็นทางการ พร้อมกับฉันที่เฝ้ารอการมาถึงของคนสองคน คือ หมอกที่จะแวะมาทุกช่วงกลางวันกับจันท์เจ้าที่จะแวะมาประมาณช่วงเย็นไปจนถึงช่วงค่ำแล้วขลุกตัวอยู่ที่นั่นจนนาฬิกาตีบอกเวลาล่วงเข้าอีกวันหนึ่ง เราทั้งสองจึงได้แยกย้ายกันกลับไปนอน

วันหนึ่งระหว่างที่ฉันกำลังแลกเปลี่ยนเรื่องราวในหนังสือที่เพิ่งอ่านจบไปกับจันท์เจ้าเหมือนเช่นทุกวัน เสียงก้องกังวาลที่กระทบกันในกระเปาะทำให้ฉันถือวิสาสะถามสิ่งที่ฉันมักนึกสงสัยในทุกครั้งที่เราพบกัน เสียงของที่กระทบกันในกระเปาะนั้นส่งเสียงเหมือนเดิมทุกวันราวกับกระเปาะผ้าที่เธอห้อยไปไหนมาไหนเป็นกระดิ่งห้อยคอแมวที่เจ้าของสวมใส่เอาไว้เพื่อให้จำเสียงแมวตัวเองได้ก็ไม่ปาน พนันได้เลยว่าต่อให้ฉันหลับตาก็ยังจำได้แม่นว่าเจ้าของเสียงนี้คือจันท์เจ้า เสียงที่เหมือนเดิมทุกวันทำให้ฉันเดาเอาว่าของที่อยู่ในนั้นมักเป็นของที่เธอพกไปไหนมาไหนด้วยเสมอโดยไม่เคยเอาออกจากกระเปาะเลย อะไรกันที่สำคัญขนาดที่เธอจะหอบไปไหนมาไหนตลอดเวลาให้เมื่อไหร่

“อุปกรณ์ทำงานนะ”

จันท์เจ้ายิ้มกว้างขณะหยิบของที่อยู่ในกระเปาะออกมาวางให้ฉันดูบนโต๊ะ ข้าวของในกระเปาะค่อย ๆ เดินทางออกมาแสดงตัวให้ฉันเห็นทีละอย่าง ทั้งสมุดวาดภาพและเครื่องเขียนต่าง ๆ มากมายไม่ว่าจะเป็นดินสอ พู่กัน ดินสอสีน้ำ กล่องสีไม้ กล่องสีน้ำมัน แต่ก็ยังมีของจุกจิกอย่างมีดเหลาดินสอ กรรไกรขนาดเล็ก และเทปหลากลวดลายหลากสีสั้น

“หอบไปไหนมาไหนแบบนี้ทุกวัน ไม่เมื่อยไหล่แยะเลยหรือ” ฉันแกล้งแซว

“ถ้าเป็นสิ่งที่เรารัก ยังไงเราก็คงไม่รู้สีกว่ามันหนักจนเกินไป ความฝันก็คงน้ำหนักประมาณนี้ละมั้ง”

เป็นอีกครั้งที่บทสนทนาเล็ก ๆ กับจันท์เจ้าทำให้ฉันตั้งคำถามกับสิ่งที่ตัวเองหลีกเลี่ยงการเผชิญหน้ามาตลอด ความฝันของฉันน้ำหนักเป็นแบบไหนกันนะ ฉันแทบไม่รู้สีกด้วยซ้ำ ๆ ว่าตอนนี้ฉันยังสะพายมันไปไหนมาไหนเหมือนเมื่อก่อนหรือเปล่า พอมาลองนึกดูอีกที ฉันคงทำความฝันนั้นหายไปแล้วจริง ๆ กระเปาะใบนั้นหล่นหายไปตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้ กว่าจะรู้ตัวอีกครั้งว่าฉันทำมันหายไประหว่างเดินทางกาลเวลาก็ทำให้ฉันลืมรูปร่างหน้าตาและน้ำหนักของมันไปแล้วด้วยซ้ำ

“จันทร์เจ้า เธอเคยทำกระเป๋าหายบ้างหรือเปล่า” ฉันทถามขึ้น

“แน่นอนสิว่าเคย เวลาของหายไปนะรู้สึกเหมือนใจหล่นวาบไปอยู่ที่ตามุมเลย”

“แล้วพอรู้ว่าของสำคัญหายไปแบบนี้ เธอทำยังไงล่ะ”

“ก็หาสิ” จันทร์เจ้าตอบพลางหัวเราะ “หาเจอบ้าง หาไม่เจอบ้าง อย่างน้อยก็ได้หาเต็มที่แล้ว”

“แล้วถ้าเกิดว่าหาเท่าไรก็ไม่เจอล่ะ”

จันทร์เจ้านิ่งคิดไปครู่หนึ่งแล้วค่อย ๆ เรียบเรียงตอบออกมา ถ้อยคำเหล่านั้นแม้จะเป็นประโยคที่แสนธรรมดาแต่ในช่วงเวลานั้นสำหรับฉัน มันกลับกลายเป็นประโยคที่ฉันจดจำแล้วนั่งนึกหาคำตอบของตัวเองจนถึงน้ำหนักของกระเป๋าที่หายไปอยู่หลายวัน

“ก็คงต้องยอมรับว่ามันหายไปละมั้ง แล้วก็หาใหม่ บางอย่างหายไปแล้วก็จริง แต่สิ่งที่ยังเหลืออยู่คือตัวฉัน ฉันต่างหากคือพู่กัน ฉันต่างหากคือดลศิลป์ ตอนนั้นฉันบอกตัวเองแบบนี้”

ระหว่างเรามีเพียงความเงียบกึ่งกลางอยู่ครู่หนึ่ง แล้วเธอก็เอ่ยขึ้นด้วยแววตาที่หม่นเศร้าลงแบบเดียวกันกับที่ฉันเห็นในวันแรกที่เราได้เจอกัน

“อะไรบ้างล่ะที่ไม่มีจุดเริ่มต้น อะไรบ้างล่ะที่ไม่มีจุดจบ อะไรบ้างล่ะที่จะคงอยู่ได้ตลอดไป”

บทสนทนาถึงกระเป่าที่หายไประหว่างทางกับเจ้าของร้านหนังสือทำให้หญิงสาวนึกถึงนิทานเรื่องหนึ่งซึ่งพี่เลี้ยงของเธอเคยเล่าให้ฟังเมื่อนานมาแล้ว มันเป็นเรื่องราวของสรรพสัตว์ที่อาศัยอยู่ในป่าแห่งเดียวกันโดยถ้อยที่ถ้อยอาศัยซึ่งกันและกัน สิ่งที่เธอจดจำได้ขึ้นใจคือตอนสุดท้ายที่ต้นไม้เอนขึ้นจากมูลที่เจ้านกถ่ายรดไว้ ทำให้เหล่าสรรพสัตว์ได้พึ่งพิงเงาร่มของต้นไม้ใหญ่ ในตอนจบ สัตว์ทุกตัวในป่าล้วนอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข แน่แน่นอนล่ะว่าเรื่องนี้กลายเป็นนิทานที่เธอขอให้พี่เลี้ยงเล่าซ้ำไปอีกหลายวัน

หญิงสาวในวัยเด็กเข้าใจมาตลอดว่าเมล็ดพันธุ์พืชจะแพร่กระจายได้ก็ต่ออาศัยความช่วยเหลือของเหล่าสรรพสัตว์อย่างเดียวนั่นเอง อย่างผึ้งหรือผีเสื้อที่ช่วยผสมเกสรดอกไม้ หรือนกที่นำเมล็ดพันธุ์ไปหย่อนลงตามที่ต่าง ๆ ซึ่งมันไปเยือนด้วยการรุดมลงไปที่ดินเล็กน้อยหรือรายละเอียดปลีกย่อยเหล่านี้คือหน้าที่สำคัญที่ช่วยเติมเต็มโลกให้อุดมสมบูรณ์ เธอเข้าใจเช่นนี้มาตลอดจนกระทั่งได้พบว่าโลกล้วนเต็มไปด้วยความมหัศจรรย์มากกว่าที่เธอคิด

‘รู้จักเมล็ดขางนามัยคะ’ พี่เลี้ยงของเธอเกริ่นถาม ‘เมล็ดขางนาติดปีก สามารถเดินทางไปได้ไกลแสนไกล ไปตกอยู่ที่ไหนถึงค่อยเติบโตขึ้นเป็นต้นไม้ใหญ่’

‘แล้วมันไม่คิดถึงบ้านหรือคะ’ เด็กน้อยถาม

‘อืม ในตอนแรกก็คงจะคิดถึงนะ แต่พอมันเติบโตขึ้น ขางนาก็จะมีลูกหลานเต็มไปหมด ตอนนั้นคงไม่เหงาแล้วนะ แถมรอบ ๆ ยังมีเพื่อนต้นไม้อีกเยอะเลยนี่นา’

เด็กน้อยพยักหน้าหงึกหงัก จินตนาการถึงเมล็ดขางนาเดินทางลอยคว้างไปผจญภัยในดินแดนอื่น เพียงแต่เด็กน้อยอาจจะหลับตาอยู่ในฝันนานเกินไป เมื่อลืมตาอีกครั้งจึงพบว่าตนเองเติบโตกลายเป็นเด็กหญิงที่ต้องเดินทางตามลำพัง พี่เลี้ยงของเธอเป็นเหมือนเมล็ดขางนาที่บอกเล่าไปเสียแล้ว ตั้งแต่นั้นเธอก็ก้มหน้าก้มตาเด็ดดอกไม้มาเก็บไว้ หลงลืมเรื่องเมล็ดขางนาเดินทางที่ชื่นชอบในวัยเด็กไปเสียสิ้น มานึกขึ้นได้อีกครั้งก็ตอนไปทัศนศึกษาที่โรงเรียนแล้วได้เห็นเมล็ดขางนาของจริง

บ่ายวันนั้นคุณครูให้นักเรียนช่วยกันส่งเจ้าเมล็ดขางนาเดินทางไปที่ไกลที่สุด เด็ก ๆ อวยพรเมล็ดขางนา ขอให้มันเดินทางและเติบโตอย่างปลอดภัย ครูบอกว่าการเดินทางโตของเจ้าเมล็ดขางนาไม่ง่ายเลย แต่ถ้ามันเติบโตได้ มันจะเติบโตใหญ่ให้ร่มเงากับทุกคน ช่วงเวลาแห่งการเดินทางและเติบโตเป็นช่วงเวลาสำคัญ มันมีโอกาสเพียงครั้งเดียวเท่านั้นที่จะได้งอกงาม

‘ร่มเงาของแม่ยางนาจะทำให้ลูกยางนาไม่เติบโต มันเลยต้องมีปีกเพื่อบินไปเติบโตที่อื่น’ คุรุบอกรักเรียนบางคนที่ไม่กล้าปล่อยเจ้ายางนาน้อยเดินทางเพราะกลัวว่ามันจะคิดถึงแม่ยางนาแล้วหาทางบินกลับมาที่บ้านไม่ได้อีกต่อไป หลังจากกลุ่มมออยู่นาน เด็ก ๆ ก็ยอมส่งเจ้ายางนาเดินทางออกไป

วันนั้นเด็กหญิงผู้คิดถึงพี่เลี้ยงสุดใจได้เรียนรู้ว่าการเติบโตของเจ้ายางนาคงเย็นเพียงไหน พี่ทุกคนก็มีวิธีเติบโตในแบบของตัวเอง แม่เจ้าเมสตีคยางนาจะบินกลับบ้านไม่ได้ แต่อย่างน้อยมันก็ไม่ตายได้ร่มเงาของแม่ยางนา จึงเติบโตอย่างแข็งแกร่งและงดงามที่สุดน่าจะเป็นคำอวยพรที่แม่ยางนากระซิบส่งท้ายลูกยางนาที่ติดปีกเดินทางไปไกลแสนไกล นับตั้งแต่วันนั้นเด็กหญิงจึงเลิกก้มหน้าก้มตาเด็ดดอกไม้ เธอจะนั่งมองมันอยู่เงียบ ๆ เผื่อการเติบโตของเหล่าต้นไม้ดอกไม้แล้วบันทึกช่วงเวลานั้นไว้ในรูปภาพ ไม่มีเด็กหญิงที่เด็ดดอกไม้อย่างบ้าคลั่งอีกต่อไป มีเพียงหญิงสาวที่วาดรูปดอกไม้แทนความรู้สึกข้างในใจ

หญิงสาวผู้มาเยือนร้านหนังสือเพียงเพื่อเผื่อรอข้อความปริศนาที่จะเขียนตอบไว้ในด้านหลังของรูปภาพที่เคยวาดทิ้งไว้และนำไปแอบซ่อนให้เธอตามหาในหนังสือหมวด ‘On the Road’ เล่มอื่นก็มลมงข้อความที่เธอได้รับในวันนี้ เธอหยิบอุปกรณ์วาดรูปมาแต่งแต้มเป็นรูปการเดินทางของเมสตีคยางนาน้อยที่ต้องจากแม่ไปไกลแสนไกล เด็กหญิงเข้าใจมาตลอดว่าพี่เลี้ยงคือเมสตีคยางนาที่บินจากไป แต่เมื่อเวลาผ่านไปในวันนี้หญิงสาวได้เข้าใจแล้วว่าเธอก็เช่นกันเป็นเมสตีคยางนาที่ต้องจากไปเติบโต การจากลาเป็นเรื่องธรรมดาของเหล่าเมสตีคยางนา ก่อนกลับไปบินไปตามลม แม่ยางนากระซิบอวยพรไปตามกระแสลมและฝนเย็นฉ่ำที่ตกโปรยปราย เผื่อหวังว่ายางนาน้อยจะผ่านช่วงที่ยากลำบากในการฝังรากลงผืนดินและเติบโตอย่างงดงามเพื่อแผ่ร่มเงาให้ชีวิตอื่น ๆ ต่อไป ถึงเวลานั้นยางนาน้อยที่เติบโตใหญ่จะกลายเป็นแม่ยางนาที่แผ่ร่มเงาเมสตีคยางนาน้อยอีกมากมายเดินทางออกไปเติบโต วันนั้นหญิงสาวได้เข้าใจอีกครั้งว่าบทเรียนแห่งการจากลาไม่จำเป็นต้องเริ่มต้นขึ้นเมื่อเราเติบโตแล้ว แต่การจากลาต่างหากที่ทำให้เราได้เติบโต

บางนักเดินทางก้าวเท้าออกจากบ้าน
เรียนรู้โลกกว้างและเป็นส่วนหนึ่งของตำนานเล่าขาน
บางนักเดินทางก้าวเท้าออกจากบ้าน
เพียงเพื่อตามหาความหมายของการกลับบ้าน
บางนักเดินทางก้าวเท้าออกจากบ้าน
มองเห็นบ้านอยู่ในทุกเส้นทางที่เดินย่ำ
บางนักเดินทางก้าวเท้าออกจากบ้าน
ตลอดกาล ไม่เคยได้กลับบ้านอีกเลย
เธอเป็นนักเดินทางแบบไหน?

-10-

หมอกปรากฏตัวขึ้นพร้อมกับหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งหนีบไว้ที่แขนเหมือนเช่นทุกวัน เขามักจะสะพายกระเป๋าใบหนึ่งเอาไว้ที่หลังตลอดเวลา หมอกเป็นคนที่ยื่นชอบการผจญภัยและการเดินทาง เขามักตื่นตื่นกับเรื่องราวที่น่าเร้าใจเสมอ เขาฝันอยากเป็นนักถ่ายทำสารคดีที่เดินทางไปในดินแดนใหม่ ๆ เหมือนในหนังสือสารคดีที่ได้อ่านตอนเด็ก ช่วงนั้นเขาชอบจินตนาการเอาว่าตามชั้นหนังสือมีเสือชีตาห์หมอบอยู่หรือเมื่อมองออกไปนอกหน้าต่างชั้นสองจะเห็นยิปโซบินยึดคอยาวทักทายจากข้างนอก พอโตขึ้นมาหมอกจึงได้ขยับเข้าไปใกล้ความฝันอีกครั้งด้วยการเป็นนักข่าว

ก่อนหน้านี้หมอกทำงานเป็นนักข่าวภาคสนาม เขามักจะวิ่งเข้าคลุกวงในเสมอไม่ว่าจะเสี่ยงแค่ไหนก็ตาม แม้ปีนี้จะเดือนหลายครั้งแต่หมอกก็จะหัวเราะกลับมาแล้วบอกว่านี่ไง เขายังสบายดี จนกระทั่งวันหนึ่งที่เราได้ข่าวว่าหมอกโดนลูกหลงตอนที่เข้าไปทำข่าวการประชุมครั้งใหญ่ซึ่งหมอกได้รับบาดเจ็บจากการสลายการประชุมแม้จะสวมปลอกแขนนักข่าวแล้วก็ตาม อาการบาดเจ็บเรื้อรังที่แขนทำให้หลังจากนั้นหมอกตัดสินใจลาออกจากการเพื่อรักษาตัว เป็นเวลาหลายเดือนที่เขา นั่งซึมไม่พูดไม่จา ได้แต่ก้มหน้าก้มตาอ่านหนังสือ จนกระทั่งวันที่ไปตรวจพบว่าอาการหลังลึ้มที่เป็นบ่อยครั้งไม่ใช่เพียงอาการหลังลึ้มจากการแก่ชราอย่างที่เข้าใจแต่เป็นอาการของผู้ป่วยโรคอัลไซเมอร์ หมอกจึงได้แยกหน้าออกจากหนังสือที่โต๊ะที่บ้านอ่านแล้วพยายามกลับมาใช้ชีวิตชีวาอีกครั้ง

ฉันรีบสะบัดหัวไล่ความคิดทันทีเหมือนทุกครั้งที่เราเริ่มนึกถึงเรื่องของป้า หมอกวางกระเป๋าลงบนโต๊ะแล้วบิเคี้ยวไปมา เขายังคงติดนิสัยพกของฉุกเฉินเตรียมพร้อมเอาไว้สำหรับทุกสถานการณ์เหมือนตอนที่ยังทำงานเป็นนักข่าวภาคสนาม ฉันได้ทีเอ่ยถามคำถามซึ่งกวนใจมาหลายวัน

“หมอก ถ้านายทำกระเป๋าหายไปแล้วหาเท่าไรก็หาไม่เจอ นายจะทำยังไง”

เขาหันมามองฉันแล้วเลิกคิ้วขึ้นด้วยความสงสัย ลากเก้าอี้ไม้ทรงสูงที่ตั้งอยู่แถวนั้นมาตั้งข้างเก้าอี้เตี้ยที่ฉันนั่ง เพ้าคางมองแล้วถามฉันกลับด้วยความสงสัย

“ทำไมเธอถึงถามแบบนี้ล่ะ”

“วันก่อนฉันได้คุยกับคนคนหนึ่ง เธอมักจะสะพายกระเป๋าผ้าใบเดิมเสมอเพื่อใส่อุปกรณ์สำหรับวาดรูป เธอก็บอกว่าเป็นสิ่งที่เธอรัก เพราะฉะนั้นเธอเลยไม่รู้สึกรว่ามันหนักจนเกินไป กระเป๋าใบนี้ที่นายหอบไปไหนมาไหนใบใหญ่จะหายไปหนักกว่าของเธอแน่ ๆ นายไม่อยากรวมมันลงหรือ”

หมอกนั่งคิดไปอีดีใจหนึ่ง เขามองไปที่กระเป๋ายาในนั้น สำหรับหมอกที่ต้องหยุดทำสิ่งที่ตัวเองรัก นั่นคงไม่ใช่เรื่องง่ายแน่นอน เขาเองก็ใช้เวลาทำใจอยู่นาน ฉันทเองก็รู้ว่าลึก ๆ แล้วตอนนี้เขายังคงอยากกลับไปทำสิ่งที่ตัวเองรักอยู่

“ถ้าเราแบกไว้นานจนเกินไป แน่ละว่าความหนักของมันจะย้อนกลับมาทำร้ายเรา สำหรับฉันการวางสิ่งที่ตัวเองรักลงไม่ได้หมายความว่าเราทอดทิ้งมันแล้ว วันที่เราพร้อม เรายังหิบบมันกลับมาสะพายแล้วเดินทางต่อไปได้ เพราะยัง ingsสิ่งที่เรารักก็ยังคงเหมือนเดิมนี่นา”

“แล้วถ้าวันหนึ่งนายพบว่านายเปลือท้านหายไประหว่างทาง มารู้ตัวอีกทีก็ลืมน้ำหนักของมันไปหมดแล้วละ ลืมไปด้วยซ้ำว่าตอนที่มันมีอยู่ มันเคยมีรูปร่างหน้าตาแบบไหน”

คราวนี้หมอกมองฉันทด้วยแววตาที่แม้จะดูอ่อนลงแต่กลับเต็มไปด้วยความหนักแน่น เขาดูไม่ลังเลเลยสักนิดตอนที่พูดประโยคนั้นออกมา ราวกับว่าเขาเตรียมถ้อยคำเหล่านี้เอาไว้มานานแล้ว รอเพียงวันได้พูดมันออกมาให้ฉันทฟัง

“มัน บางอย่างอาจจะหายไปแล้วก็จริง แต่บางสิ่งในตัวเธอยังคงอยู่ เธอรู้ดีว่าทำกระเป๋ายาในนั้นหล่นหายไปในถนนเส้นไหน เธอจะกลับไปตามหามันก็ได้ หรือเธอจะเดินไปอีกทางกับกระเป๋ายาใหม่ก็ได้ แค่เธอหิบบกระเป๋าสักใบลุกขึ้นแล้วเดินออกไป การจดจำว่ามันเคยมีน้ำหนักหรือรูปร่างหน้าตาแบบไหนไม่สำคัญเท่าการที่เธอยอมรับถึงสัมผัสของน้ำหนักและรูปร่างของกระเป๋ายาได้ต่างหากละ เชื้อฉันทสิ”

ระหว่างเรานั้นมีเพียงความเงียบกั้นกลาง หมอกลุกขึ้นหิบบกระเป๋ายาใหญ่ของเขาเดินขึ้นชั้นสองไป ในขณะที่ฉันททรุดนั่งลง พยายามไม่มองไปยังมุมหนังสือพิมพ์ที่ว่างเปล่า ไม่รู้สึกถึงน้ำหนักของกระเป๋ายาในนอกจากความหนักอึ้งซึ่งกดลงบนหลังที่แบกรับไว้จนเกินทน

ในฝันของเด็กน้อย การเดินทางยังคงยาวนานไร้จุดจบ

ป่ายปีนตามขอบมุมของตัวอักษร ต่อกรกับเหล่าร้าย แพ้พ่ายแล้วลุกขึ้นมาใหม่ การผจญภัยในฝันเต็มไปด้วยเรื่องสนุก ในหน้ากระดาษคือโลกกว้างที่ไร้สิ้นสุด เด็กน้อยกระโจนจมลงไปในกองกระดาษ แหกกว่ายในบ่อหมึกพิมพ์ ในฝันลึกลับ เด็กน้อยกลายเป็นอะไรก็ได้ เด็กน้อยอยากเป็นอะไรก็ได้ เด็กน้อยฝันถึงอะไรก็ได้ กาลครั้งในกำมือของเด็กน้อยถูกแต่งเติมเสริมขึ้น

เสียงปลุกแหว่ดังเข้ามาในโสตประสาท แววดาเบิกกว้าง โลกในกระดาษหายไป ลืมตาตื่นขึ้นบนเก้าอี้ตัวเดิมกับที่ผล็อยหลับฝันหวานไป ตรงหน้ามีเพียงหนังสือเล่มเดิมที่อ่านค้างไว้ หน้าหนังสือกระพือปีกไปตามลม จุดจบเดินทางมาถึง มีเพียงหน้ากระดาษว่างเปล่า เรื่องเล่ากลายเป็นเพียงความทรงจำ

ห้องอ่านหนังสือยังคงเหมือนเดิมไม่เปลี่ยนแปลงไปเช่นเดียวกันกับทุกวันที่หญิงสาวมาเยือน อากาศเย็นสบายจากลมที่พัดเข้ามาทางหน้าต่าง แสงสุดท้ายที่เคลื่อนกายเข็มนาฬิกาอยู่ด้านนอกแด่มืดท้องฟ้า อวลกลิ่นหนังสือยังคงรายล้อมรอบทิศเหมือนเช่นเดิม บนโต๊ะตรงหน้าคือข้อความปริศนา ส่วนบนटकของ เธอคือหนังสือที่เธอเลือกมาอ่าน แม้จะอ่านไม่จบในคราวเดียวเพราะหญิงสาวมักจะเหม่อลอยออกไปในห้วง ความคิดของตัวเองอยู่บ่อยครั้ง แต่หนังสือที่เธอได้อ่านก็ช่วยทำให้การรอคอยของเธอเต็มไปด้วยสีสันในทุก วัน บางวันเธอก็หัวเราะไปตามเรื่องราวที่เกิดขึ้นในหนังสือ บางครั้งเธอก็ร้องไห้ ออกมาจากบางประโยคที่ราว กับกำลังพูดแทนเบื้องลึกในใจ บางครั้งเธอก็เงยหน้าขึ้นจากหนังสือด้วยความตื่นตะลึงกับสิ่งที่เพิ่งค้นพบซึ่ง ทำให้เธอมองโลกที่ตัวเองอยู่แตกต่างออกไปจากเดิม

เย็นวันนั้นก็เช่นเดียวกัน ในห้วงยามที่เธอกำลังครุ่นคิดถึงเรื่องราวในหนังสือตรงหน้าพร้อมกับเฝ้า รอเจ้าของข้อความปริศนาให้ปรากฏกาย เงามของดอกไม้แห่งตรงหน้าต่างที่พัดทับเข้ามาในห้องซึ่ง เคลื่อนไหวเข็มนาฬิกาไปตามการบังคับของมู่ลี่ลูกไม้ที่หน้าต่างซึ่งขยับไหวไปตามลมราวกับเชื้อเชิญให้เธอ กลับมาตั้งคำถามถึงความฝันแห่งการกลายร่างเป็นดอกไม้อีกครั้ง

ความตายเป็นของใคร เป็นของดอกไม้หรือผู้เด็ดดอกไม้ นี่คือนี่สิ่งที่หญิงสาวมักสงสัย เมื่อดอกไม้ถูก เด็ดออกจากก้าน มันถูกปลิดชีวิตในช่วงเวลาที่เบ่งบาน ในขณะที่เดียวกัน ณ ช่วงเวลาที่ดอกไม้อยู่ในกำมือของ ผู้เด็ดนั้น ชีวิตในอดีตของดอกไม้ก็ได้กลายเป็นของผู้ปลิดชีพมันเสียแล้ว ในกำมือของผู้เด็ดดอกไม้ เขา มองเห็นดอกไม้ที่เบ่งบาน แต่สำหรับดอกไม้ ในกำมือนั้นคือปัจจุบันขณะแห่งความตาย แท้จริงแล้วดอกไม้ เป็นของใครกันแน่

นับตั้งแต่ที่หญิงสาวเลิกเด็ดดอกไม้ เธอพยายามครั้งแล้วครั้งเล่าที่จะปลูกอะไรบางอย่างขึ้นมาด้วย ตัวเอง เริ่มจากต้นหลิวออกดอกสะพรั่งที่เธอซื้อมาจากตลาดต้นไม้ แต่สุดท้ายดอกหลิวที่บ้านเต็มต้นก็ค่อย เริ่มร่วงหล่นลงจนหมดต้น ตอนนั้นเธอเข้าใจว่ามันคงผลัดใบ ผ่านไปอีกไม่กี่วันเจ้าต้นหลิวก็เหี่ยวเฉา หญิง สาวไม่ละความพยายาม เธอกลับไปซื้อต้นไม้อีกครั้ง คราวนี้เธอซื้อต้นเขียวหมื่นปีกลับมาด้วยหวังว่าชื่อ ของมันอาจต่ออายุให้เจ้าต้นไม้ต้นนี้รอดชีวิตไปได้สักอย่างน้อยก็หมื่นวันภายใต้การดูแลของหญิงสาว ไม่ คิดว่าสุดท้ายก็มาเหี่ยวตายตามต้นหลิวไปอีก ต้นแล้วต้นเล่าที่เหี่ยวเฉาจนหญิงสาวล้มเลิกความพยายาม เก็บ ความสวยงามของเหล่าต้นไม้ดอกไม้ไว้เพียงในรูปแบบที่เธอวาดคงเป็นวิถีทางที่เหมาะสมกับเธอที่สุด

หญิงสาวเคยได้ยินประโยคที่มีคนพูดเอาไว้ว่าดอกไม้ที่งดงามที่สุดมักจะเป็นดอกไม้ที่ถูกเด็ด ไปก่อน เมื่อมองย้อนกลับไปถึงเหล่าดอกไม้ที่เธอเคยเด็ดมาแซมชม ดอกไม้เหล่านั้นล้วนงดงามอย่างที่มีคน กล่าวเอาไว้ในประโยคนั้นจริง ๆ อันที่จริงช่วงเวลาที่เธอรู้สึกว่าคุณดอกไม้จะงดงามที่สุดกลับไม่ใช่ในโมงยาม

แห่งช่วงชีวิตสุดท้ายของดอกไม้เดียว แต่มันคือหลังจากนั้นที่ดอกไม้ซึ่งเธอได้ดอกออกมาค่อย ๆ เหี่ยวเฉา
ลงต่างหาก ในเวลานั้นเธอถึงตระหนักได้ว่าดอกไม้ที่เคยเบ่งบานอยู่ในท้องทุ่งกับเหล่าเพื่อนพ้องของมัน
งดงามเพียงใด ห้วงเวลาแห่งการเบ่งบานของดอกไม้ที่เธอจำได้ถึงการเคยมีอยู่ของมันต่างหากที่ทำให้
ดอกไม้ดอกนั้นกลายเป็นดอกไม้ที่งดงามที่สุดในสายตาของเธอ

นับแต่นั้นเธอเฝ้าสงสัยว่าเมื่อไหร่จะถึงคราวตัวเองได้เบ่งบานงดงามบ้าง เธออยากเป็นที่จดจำของ
ใครบางคน อย่างน้อยก็ในความทรงจำของผู้เด็ดดอกไม้ เพราะแบบนี้กระมัง หญิงสาวจึงมักฝันถึงการกลายเป็น
ร่างเป็นดอกไม้ด้วยตัวของเธอเอง นั่นคือโมงยามแห่งการเบ่งบานที่สุดในห้วงแห่งความรู้สึก นั่นคือนิรันดร
กาลสู่การเดินทางเพื่อกลายเป็นสิ่งอื่น ไม่ใช่ความกลัวในการกลับกลายเป็นดอกไม้หรือกั๊กที่ยับยั้งเธอเอาไว้
แต่ความกลัวว่าเธอจะสูญเสียช่วงเวลาในอนาคตที่สามารถเบ่งบานได้มากกว่านี้อีกต่างหากที่ทำให้เธอได้แต่
เฝ้าดูท่าทีของเสียงปรารภ

การได้มาพบกับสถานที่แห่งนี้ทำให้เสียงความปรารภของเธอดูเป็นมิตรขึ้นอย่างประหลาด หาก
เป็นเมื่อก่อน เธอคงปฏิเสธถึงการมีอยู่ของมันและภาวนาให้มันเงียบเสียงลง แต่มาบัดนี้หญิงสาวเพียงปล่อย
ให้เสียงเหล่านั้นดำเนินต่อไปพร้อมกับท่วงทำนองการรำพันกวนวุ่นของเธอ เดินร่วมทางไปกับหนังสือที่
ได้อ่านและข้อความปริศนาที่ได้พบในร้านหนังสือ

-12-

เสียงประตูดังขึ้นพร้อมกับหมอกที่เดินราเริงเข้ามาในร้าน ปกติเขามักจะปรากฏตัวขึ้นพร้อมกับหนังสือพิมพ์ในมือ แต่วันนี้กลับต่างกันออกไป ไรวีเวาหนังสือพิมพ์ฉบับไหนที่เขาหยิบติดมือมาด้วย สิ่งที่ทำให้ฉันแปลกใจมากที่สุดคือในมือของเขาอุ้มลูกแมวสีเทาเนื้อตัวมอมแมมตัวหนึ่ง หน้าตาของมันดูน่ารัก น่าเอ็นดูขณะที่แววตาดูระแวงและเต็มไปด้วยความหวาดกลัว

“คุณสิมันว่าฉันเจออะไร” เขาพูดพลางยื่นแมวน้อยมาให้ฉันดูอย่างตื่นเต้น

“ฉันเจอมันอยู่ระหว่างทางที่เดินมาที่นี่ ไม่กี่ร้อยเมตรจากร้านนี่เอง ตอนที่เจอนะมันกำลังถูกเจ้าดำแมวเจ้าถิ่นขู่ฟ้อ ๆ เข้าใส่ เธอ निकอกอกใจมี๊ยะว่าเวลาเจ้าดำมันแยกเขี้ยวจะน่ากลัวขนาดไหน แล้วคุณเจ้าแมวน้อยตัวนี้สิ มันกลัวจนตัวสั่นไปหมด สุดท้ายฉันเลยเข้าไปช่วย ดินะไม่โดนเจ้าดำข่วนกลับมา พอฉันจะเดินออกมา เจ้าแมวน้อยตัวนี้ก็ร้องเมี้ยว ๆ เดินตามมาอยู่นั่น มันต้องหลงทางมาแน่นอน”

เสียงตอนที่หมอกเล่าคุณตื่นเต้นกว่าปกติ ถ้าไม่คิดว่าอุ้มแมวไว้ในมือ เขาคงออกกลดหลายเสียใหญ่โตไปพร้อม ๆ กัน ฉันฟังเขาเล่าพลางอมยิ้มพลาง เป็นเพื่อนกันมาตั้งนานทำไมถึงจะไม่รู้ล่ะว่าเขามักจะพูดเร็วขนาดนี้เวลาที่อยากโน้มน้าวให้ฉันทำอะไรสนุก ๆ ฉันมองแมวน้อยที่หมอกอุ้มไว้ในมือ จุดประสงค์ของเขาชัดเจนโดยเฉพาะเมื่อเขาแน่นย้ำในประโยคสุดท้ายว่ามันเป็นแมวหลงทาง

“นายก็เอาไปเลี้ยงสิ” ฉันแก้งงจิตใจเขาเล่น

“มัน เธอก็รู้ว่าฉันมันผู้ชายไร้ระเบียบ ชินเอาไปเลี้ยงเจ้าแมวน้อยได้อวดตายเพราะกินอาหารไม่ตรงเวลากันพอดี แถมฉันก็เจอมันครั้งแรกแถวร้านของเธอ มันต้องคุ้นเคยกับที่นี่มากกว่าอยู่แล้ว”

หมอกพูดด้วยเสียงอ่อนลง ถ้าโน้มน้าวด้วยไม้แรกไม่ได้ เขาจะจัดไม้ที่สองออกมา และถ้าไม้ที่สองที่สาม ที่สี่ ไม้ได้เขาก็จะจัดไม้อื่นออกมาอีกเรื่อย ๆ หมอกรู้ว่าสุดท้ายตัวเองจะใจอ่อนและยอมในทุกครั้ง อันที่จริงเขาเองก็รู้ดีกว่านั้นว่าฉันยอมตั้งแต่ไม้แรกแล้วด้วยซ้ำ แต่การได้เห็นเขางัดลูกคือไม้ต่าง ๆ ออกมาก็เป็นอีกหนึ่งความเพลิดเพลินของฉันเหมือนกัน หมอกเริ่มปล่อยเจ้าแมวน้อยวางลงกับพื้น มันหลบอยู่ที่หลังกางเกงหมอกอยู่ครู่หนึ่ง ตาใสแป้วมองฉันอย่างระแวงก่อนจะค่อย ๆ คลายกังวลลงแล้วเดินมาเคลือบที่ขาฉัน เจ้าแมวน้อยตัวนี้ดูท่าทางจะเอาใจเก่งไม่เบา

“ตามนั้น งั้นให้มันอยู่ที่นี้ก็แล้วกัน”

“ถ้าอย่างนั้นเรามาตั้งชื่อให้มันกันเถอะ”

หมอกยิ้มกว้างพลางกระโดดโลดเต้นด้วยความดีใจ ส่วนเจ้าแมวน้อยร้องเมี้ยว ๆ แทนคำตอบ

“จำการ์ตูนที่เราชอบตอนเด็ก ๆ ได้มั๊ย เจ้าแมวสีส้มนะ แล้วเธอก็บอกมาตลอดว่าอยากได้แมวสีส้ม”

“แต่ตัวนี้มีสีเทาอะหมอก” ฉันหัวเราะ

“เถอะน่า เรื่องนั้นมันสำคัญที่ไหนด สิ่งที่สำคัญกว่าตอนนี้คือเจ้าแมวน้อยอยากมีชื่อแล้ว”

“สิ้มคุณมั๊ย”

“ไม่เอาน่ามัน คุณเงินอะไรกัน มันแค่มอมแมม ไม่เห็นจะมีกลิ่นสักหน่อย เนอะ ๆ ๆ” หมอกพูด พลางหยิบเจ้าแมวน้อยขึ้นมาทำท่าพ่ายกพืดว่าไม่เห็นด้วยกับชื่อแรก

“ถ้าแบบนี้เอาเป็น...สิ้มเฉย ๆ” ฉันพูด

“ธรรมดาไป ลองเป็นชื่อแบบในนิยายจีนอะไรแบบนี้มั๊ย แมวน้อยที่รอดพ้นกรงเล็บของแมวจรจัด เจ้าถิ่นนับร้อย ผู้ยิ่งใหญ่ที่สุด และนี่คือ...สิ้มน้อย” หมอกพูดพลางยกเจ้าแมวน้อยในมือขึ้นราวกับมันเป็น เจ้าป่าที่ได้รับการสถาปนาอย่างเป็นทางการต่อหน้าเหล่าสัตว์

“นายพูดชะชานี้แล้วนี่นา จะเป็นชื่ออื่นไปได้ยังไง”

ในที่สุด เจ้าแมวน้อยก็ได้รับการขนานนามตามที่หมอกตั้งใจไว้ตั้งแต่แรกพบว่า ‘สิ้มน้อย’ ฉันมอง เขาถึงโลกอ้อมเจ้าสิ้มน้อยกลับไปอาบน้ำที่บ้าน มองไปรอบ ๆ ร้านแล้วจินตนาการว่าจะจัดร้านต้อนรับ สมาชิกใหม่ยังไงดี ช่วงเวลาหลังจากนั้นฉันมัวแต่่วนอยู่กับการเตรียมพื้นที่ให้เจ้าสิ้มน้อย เหยยหน้าขึ้นทักทาย จันท์เจ้าที่มาถึงร้านในเวลาเดิมเพียงชั่วคราว ในหัวยังคงคิดออกแบบการจัดวางหนังสือในร้านใหม่ให้พื้นที่ใช้ สอยเหมาะสมสำหรับทุกฝ่ายและทุกตัว

ฉันมองไปที่มุมอันว่างเปล่าซึ่งเดิมเคยเป็นมุมหนังสือพิมพ์ของป่า อย่างน้อยในช่วงสองสามวันนี้ ฉันจะเอาหนังสือเกี่ยวกับแมวที่มีอยู่ในร้านไปตั้งก่อนก็แล้วกัน หลังจากนั้นจะเป็นยังไงก็ค่อยมาคิดอีกที อย่างน้อยนี่ก็อาจจะพอช่วยให้ฉันลืมความจริงที่ว่าป่าไม่อยู่ที่นั่นอีกแล้วลงไปได้บ้าง

หญิงสาวแปลกใจเมื่อเปิดประตูเข้ามาในร้านหนังสือแล้วพบว่าบรรยากาศในร้านดูเปลี่ยนแปลงไป ตอนที่เธอมาถึง ม่านฝนไม่ได้นั่งอยู่ที่เก้าอี้ตัวเดิมเหมือนทุกวัน หญิงสาวต้องเรียกอยู่ครู่ใหญ่ ม่านฝนซึ่งกำลังจะมกั้กขม้นจัดห้องเก็บของเล็ก ๆ ด้านหลังจึงโผล่หน้าที่มอมแมมออกมา เธอส่งยิ้มให้หญิงสาวแล้วบอกว่ากำลังจัดร้านเพื่อต้อนรับสมาชิกใหม่ที่จะมาถึง ม่านฝนเพิ่งรับลูกแมวหลงทางมาเลี้ยงที่นี่ หญิงสาวเองก็ตื่นเต้นจนช่วยม่านฝนจัดของอยู่สักพักใหญ่ เธอขยักหนังสือเกี่ยวกับแมวที่ม่านฝนเลือกไว้ไปวางยังมุมหนังสือมุมหนึ่งที่ว่างเปล่าอยู่เสมอตั้งแต่เธอมาถึงที่นี่ ตอนนี้มันถูกจัดวางใหม่ให้ไม่ว่างเปล่า หญิงสาวมองไปโดยรอบร้านหนังสือซึ่งดูมีชีวิตชีวามากขึ้น

แม้ชั้นล่างของร้านหนังสือจะมีการเปลี่ยนแปลงไปบ้างแต่ทุกอย่างที่ขึ้นบนยังคงเดิม หญิงสาวรู้สึกราวกับเวลากลับมาหยุดเดินอีกครั้งเมื่อก้าวเท้ากลับขึ้นไปยังห้องอ่านหนังสือด้านบน เธอนั่งลงที่เก้าอี้ตัวเดิมปล่อยให้หายใจหายเหนื่อย หลังจากนั้นเธอจึงเดินไปที่ชั้นหนังสือหมวด 'On the Road' เพื่อดูข้อความที่เขียนไว้ในด้านหลังของรูปที่เธอวาดแล้วค้นไว้ในหนังสือเหมือนเช่นทุกวัน การตามหากระดาษแผ่นนั้นไม่ย่ายนั้กเพราะเจ้าของข้อความมักจะขยับกระดาษไปแอบไว้ในหน้าอื่นหลังจากที่เขียนข้อความ แต่ส่วนที่ง่ายคือเจ้าของข้อความมักจะวางกระดาษไปยังหน้าหรือเล่มของหนังสือที่เขียนขึ้นในวันที่หรือปีก่อนหน้าเสมอ หญิงสาวจึงได้อ่านข้อความต่าง ๆ ที่เขียนไว้ในหนังสือทำมือไปพร้อม ๆ กัน

หญิงสาวพลิกหนังสือทำมือเพียงไม่นานก็หากระดาษที่บรรจุข้อความปริศนาเจอ เธอหยิบกระดาษแผ่นนั้นแล้วเดินกลับมา นั่งลงที่เดิม พักหลังมานี้เธอจะไม่รีบเร่งวาดรูปตอบกลับไปเหมือนแต่ก่อน หลายครั้งเธอจะกลับมาคิดถึงเรื่องราวต่าง ๆ ที่นึกขึ้นได้หลังจากอ่านข้อความเหล่านั้น เสร็จแล้วก็อ่านหนังสือที่ค้างไว้ในมือต่อ แล้วก็เงยหน้ากลับมาคิดถึงเรื่องราวของตัวเองที่นึกขึ้นได้ขณะอ่านหนังสือ สลับกับมองไปยังข้อความปริศนา เป็นอย่างนี้อยู่หลายครั้งจนกว่าเธอจะรู้สึกว่าจะลุกขึ้นจากพื้นที่แห่งนี้

วันนี้ก็เช่นกัน หญิงสาวมองไปรอบ ๆ ห้องที่ยังคงให้ความรู้สึกเหมือนวันแรกที่มาเยือน น่าแปลกที่ที่นี้กลับให้ความรู้สึกเหมือนบ้านเสียยิ่งกว่าบ้านที่เธอเคยรู้จักเสียอีก ในชีวิตหญิงสาวมีบ้านเพียงไม่กี่หลังหลังแรกที่เธอเกิดมานั้นเธอไม่อาจเรียกได้เต็มปากนักว่าเป็นบ้านที่เธอสบายใจ ความเงียบที่กั้นกลางระหว่างคนในบ้านเต็มไปด้วยความน่าอัศจรรย์จนเธอเผลอคิดไปว่าสู้ให้โต้เถียงกันไปเลยซะยังจะดีกว่า เพราะบ้านหลังแรกไม่ใช่พื้นที่ที่เธอรู้สึกปลอดภัย พี่เลี้ยงซึ่งเป็นเหมือนหลุมหลบภัยจึงกลายเป็นที่แรกที่เธอเรียกว่าบ้านได้อย่างเต็มปาก หญิงสาวเคยคิดว่าบ้านหลังนี้จะคงอยู่ตลอดไปแต่เธอก็คิดผิด การโยกย้ายเกิดขึ้นอีกครั้งเมื่อบ้านที่เธอพักพิงมาตลอดวัยเด็กหายไป

เวลาที่บ้านของหญิงสาวถูกปิดตายไปนานแล้วนับตั้งแต่พี่เลี้ยงซึ่งเป็นพี่พี่พึ่งพิงทางใจของเธอลาออก แต่การหยุดเวลาของบ้านหลังนั้นกลับให้ความรู้สึกที่ต่างออกไปจากเวลาที่ถูกละทิ้งไว้ที่ห้องอ่านหนังสือห้องนี้ เธอรู้สึกราวกับว่ามันเป็นบ้านผีสิงที่มีเงาอันน่าสะพรึงกลัวคอยแอบอยู่ตามหลืบมุมต่าง ๆ รอจังหวะจะกระโจนเข้ามาจับเธอเอาไว้แล้วรัดคอให้หายใจไม่ออก นับตั้งแต่นั้นหญิงสาวจึงไม่กล้าที่จะตามหาบ้านหลังใดอีก เธอกลายเป็นบ้านให้แก่ตัวเองราวกระท่อมเล็กจิ๋วที่ตั้งอยู่ใจกลางทุ่งกว้าง แม้จะโดนลมฝนจนผุพังแต่ก็ยังตั้งต้นจะยืนหยัดต่อไปเพียงลำพัง

ในวันเกิดปีที่ผ่านมาจากของเธอนี้เองที่หญิงสาวถึงได้ยอมรับกับตัวเองว่าอันที่จริงบ้านหลังนั้นมันพังลงตั้งนานแล้ว แม้เธอจะไม่อนุญาตให้สิ่งใดอย่างกรายเข้ามารุกล้ำในบ้านของเธอ แต่ก็ต้องยอมรับว่าช่องโหว่ที่เกิดจากบ้านที่ผุพังลงกลับเปิดรับให้ทุกอย่างเข้ามาจู่โจมอยู่เสมอ สิ่งที่เธอมักจะทำคือหันหลังเข้าหามุมบ้านสักมุมหนึ่ง ปิดหูปิดตาว่าทั้งหมดยังคงสบายคืออยู่ ทั้งที่จริงแล้วมันไม่ได้เป็นแบบนั้นเลย

หญิงสาวมองกระดาดว่างเปล่าสลับกับข้อความปริศนา ตัดสินใจว่าวันนี้เธอจะค่อย ๆ สร้างบ้านหลังใหม่ขึ้นมา บ้านซึ่งเป็นที่ปลอดภัย บ้านที่พร้อมเปิดรับผู้มาเยือนอย่างจริงใจ บ้านที่พร้อมจะโยกย้ายอยู่เสมอ ในกระดาดว่างเปล่า เธอเริ่มวาดทุ่งกว้างที่ตรงกลางปรากฏเพียงต้นไม้ใหญ่ทอดเงาลงมาบนพื้นที่ว่างซึ่งเคยเป็นที่ตั้งของกระท่อมไม้หลังหนึ่ง หญิงสาวหยิบพู่กันแต่งแต้มสีลงลงไปยังอย่างบรรจง ทุกแต่งแต้มในจรดพู่กันรดน้ำให้ดอกป๊อปปี้เบ่งบานเต็มทุ่งกว้างที่ด้านบนมีท้องฟ้าโล่งโปร่ง ปัจจุบันขณะถูกทำให้เป็นอดีตอันว่างเปล่ามานานเกินไปแล้ว ป๊อปปี้มากมายชูช่ออาลัยแต่กาลเวลาที่ถูกระแซงเอาไว้ ต้นไม้ใหญ่พลิวไหวเริ่มผลิบา รอคารมาเยือนของฤดูต่อไป

บางสิ่งคงอยู่

บางสิ่งหายไป

เหลือไว้เพียง

ฉัน

บนซากปรักหักพัง

รอต่อเติมใหม่

-14-

หมอกหิวตะกร้าซึ่งมีเจ้าสัมน้อยที่ตอนนี้เนื้อตัวสะอาดสะอ้านแล้วกลับมาที่ร้านในวันถัดไป เขาสาธยายว่าเจ้าสัมน้อยตัวนี้น่ารักน่าเอ็นดูและเชื่อฟังขนาดไหน ตอนที่เขาให้อาหารเย็นมันเมื่อวานนี้ มันก็ไม่กินหกละเอะเทอะ แกรมเขายังไปหาวิธีฝึกแมวให้ถ่ายเป็นที่ที่เป็นทางมาแล้วอีกต่างหาก เสร็จแล้วก็ตบท้ายด้วยการบอกว่าน่าเสียดายเหลือเกินที่เขาไม่เหมาะพอจะเลี้ยงเจ้าแมวแสนดีตัวนี้ไว้ได้ ฉันทนเออออฟังหมอกขณะเล่นกับสัมน้อยที่นั่งคลอเคลียตรงคอก ขนาดตัวของมันใหญ่กว่าหนังสือที่ฉันกำลังอ่านอยู่เพียงแค่นิดเดียวเท่านั้น ถ้าปล่อยไว้กลางถนนคงโดนแมวเจ้าถิ่นรุมจนได้ผลแน่นอน

“แล้วฉันก็ถามมาแล้วด้วยนะมัน ลุง ๆ ป้า ๆ แถบนี้พูดเป็นเสียงเดียวกันว่ามันหลงทางมาหลายวัน ไม่มีเจ้าของหรอก”

หมอกพูดพลางเดินสำรวจร้านที่ฉันพยายามจัดใหม่ แม้จะยังจัดไม่เสร็จเรียบร้อยดีแต่ก็เปลี่ยนบรรยากาศในร้านให้แปลกตาไปกว่าเดิม นานมากแล้วที่ฉันไม่ได้จัดร้านใหม่ ทุกอย่างยังคงไว้เช่นเดิมกับตอนที่ป้ายังอยู่ที่นี้ ยกเว้นก็เพียงแต่มุมหนังสือพิมพ์ที่ว่างเปล่าลง หมอกเดินไปที่มุมหนังสือพิมพ์ซึ่งตอนนี้ถูกวางแทนที่ด้วยหนังสือเกี่ยวกับแมวแทน เขายืนนั่งอยู่อย่างนั้นโดยไม่ได้พูดอะไรออกมา เป็นครั้งแรกที่ฉันไม่สามารถเดาความคิดของหมอกได้ สัมน้อยเดินไปคลอเคลียที่ขาของหมอก เขาหันมามองเจ้าแมวผู้น้อยแล้วก้มลงเล่นกับมัน บรรยากาศอันน่าอัศจรรย์เมื่อครู่นี้พลันเลือนหายไป

“สัมน้อยดูท่าจะชอบที่นี่มาก ๆ เลย หลังจากนั้นที่นี่จะเป็นบ้านของแคะนะสัมน้อย”

ฉันเฝ้ามองหมอกที่เล่นกับสัมน้อย แมวหลงทางที่ตอนนี้ได้บ้านใหม่ให้พักพิง ที่ผ่านมาร้านหนังสือแห่งนี้มีผู้มาเยือนมากมาย หลายคนตั้งใจเดินทางมาที่นี่ตามคำบอกเล่าในหมู่นักอ่านที่บอกต่อกันปากต่อปากถึงร้านหนังสือที่ชอบ บางคนบังเอิญมาเจอที่นี่เพียงเพราะหลงทางผ่านมา หลายคนในนั้นเพียงผ่านมาแล้วก็ผ่านไป หลายคนในนั้นยังคงมาเยือนอยู่เสมอ

“จะว่าไปแล้วช่วงนี้ที่นี่ก็มีคนหลงทางมาเยือนที่นี้บ่อยจังเลยแฮะ” ฉันพิมพ์ “คงจะดีถ้า...”

จู่ ๆ ฉันก็รู้สึกเหมือนมีก้อนแข็ง ๆ อยู่ในลำคอจนทำให้พูดต่อไปไม่ได้ การมองเห็นพร่าเลือนเมื่อนึกภาพปีที่หายตัวออกไปจากบ้านในบ่ายวันหนึ่งแล้วไม่กลับมาอีกเลยเดินเปิดประตูกลับเข้ามาในร้านอีกครั้งพร้อมกับรอยยิ้มกว้างที่เล่าว่าป้าเพียงแค่นี้ก็ไปเดินทางไกล ฉันมองไปยังประตูร้านซึ่งอยู่ด้านหลังของหมอก ไร้แววของคนที่ฉันเฝ้ารอคอย ความปรารถนายังคงเป็นไปได้เพียงแต่ความปรารถนา

ฉันนั่งลงแล้วแอบเช็ดน้ำตาเข้าก่อนที่หมอกจะสังเกตเห็น เขาหยิบหนังสือพิมพ์เดินขึ้นไปห้องอ่านหนังสือบนชั้นสองซึ่งเป็นที่ประจำของเขา เจ้าสัมน้อยพยายามจะปีนป่ายตามขึ้นไปด้วย แต่มันยังตัวเล็ก

เกินไปเลยทำไมสำเร็จ หมอกโบกมือลาสัมมน้อยชั่วคราวแล้วบอกว่าเมื่อน้อยที่ยังไม่ละความพยายามว่าค่อยเจอกันตอนที่เขาอ่านหนังสือพิมพ์เสร็จแล้วก็ได้

“เจ้าสัมมน้อยมันยังขึ้นบันไดไม่ได้หรอก” ฉันทุดบอกให้เขาตัดใจ เพราะรู้ว่าในใจลึก ๆ เขาคงหวังให้สัมมน้อยทำสำเร็จจึงพิริพีไรไม่ยอมเดินขึ้นไปสักที

“แต่ถ้ามันโตเมื่อไหร่ มันจะตามฉันขึ้นมาบนนี้แน่” หมอกพูด ลึกยิ้มกว้างให้ฉันแล้วเดินลับหายไปยังห้องอ่านหนังสือชั้นบน

บ่ายวันนั้นฉันเอาแต่นั่งมองไปยังประตูร้าน ยังคงจินตนาการว่าปีนี้จะเปิดประตูเข้ามาในวินาทีใดวินาทีหนึ่ง แม้เวลาจะล่วงเลยจนหมอกกลับออกไปหรือจันทร์เจ้ามาถึงร้านพร้อมกับพระอาทิตย์ตกดิน ฉันก็ยังนั่งอยู่ที่เดิมแบบนั้น เฝ้ารอเหมือนคนบ้า เพิ่งรับรู้่ว่าที่ผ่านมากันพยายามกดเก็บปรารถนาที่มอดตลอดจนกระทั่งไม่สามารถควบคุมได้ กลายเป็นความรู้สึกเหล่านี้ต่างหากที่ระเบิดออกมาควบคุมร่างกายของฉัน ร้านหนังสือที่เปิดทั้งคืนและวันไม่เพียงแค่อ้อนรับการมาเยือนของขาประจำอย่างหมอกและจันทร์เจ้าเพียงเท่านั้น ฉันเพียงแค่อล้าว่าปีนี้จะผ่านมาที่นี้ในยามค่ำแล้วหาบ้านของเราไม่เจอจนเดินผ่านเลยไปอีกครึ่ง ฉันกลัวว่าในวินาทีที่ปีปรากฏตัวแล้วฉันจะไม่อยู่ตรงนั้น ฉันพยายามทำทุกอย่างให้เหมือนเดิมที่สุดแม้ปากจะบอกว่าไม่อยากให้มันเหมือนเดิม ฉันกลัวว่าเมื่อบางสิ่งเปลี่ยนแปลงไป ทั้งหมดที่ผ่านมาจะเลือนหายราวกับไม่เคยเกิดขึ้นจริง ฉันกลัวเหลือเกินว่าไม่ใช่เพียงแค่ปีที่ลืมนั่น แต่วันหนึ่งฉันจะหลงลืมปีไปเสียเอง

กาลครั้ง ๓ คือนวันที่ผ่านมานานแสนนาน

เรื่องเล่าออกเดินทาง คืบแล้วคืบเล่าที่เสียงอ่อนหวานกังวานขึ้นในยามค่ำขณะขับขานเรื่องราวไปตามตัวอักษร บรรเลงเรื่องเล่าของหนังสือพิเศษที่บรรจุเรื่องราวมหัศจรรย์ อบอวลด้วยกลิ่นกระดาษเคล้าคลอกลิ่นของหมึกพิมพ์ รวบรวมกลายเป็นอ้อมกอดในกวี เชื้อเชิญสู่การเดินทางผ่านรัตติกาลสู่รุ่งอรุณ อบอุ่นปลอดภัยในอ้อมกอดของหนังสือฉบับพิเศษที่รายล้อม กระซิบเวทมนต์แผ่เบาขณะตัวอักษรนำดึงสู่การเดินทางแห่งจินตนาการ ราวโลกทั้งใบปรากฏขึ้นตรงหน้า ราวไร้กาลเวลา ราวปัญหาทั้งหมดคลายหายไป

ข้อความที่หญิงสาวได้รับในวันนี้เป็นข้อความสั้น ๆ ที่ถูกวางคั่นไว้ในหน้าหนังสือหน้าหนึ่งที่มีลายมือขยุกขยิกแบบลายมือเด็กเขียนไว้ตัวใหญ่ไว้ข้างรูปข่าวที่ตัดแปะว่า ‘Butterfly effect’ เด็กน้อยรู้สึกตื่นตื้นตันกับการได้รู้จักคำนี้เป็นครั้งแรกจนบรรจงเขียนเอาไว้พร้อมทั้งเขียนอธิบายว่าตื่นตื้นตันกับเรื่องราวของคำนี้ขนาดไหน ในหน้าเดียวกันมีลายมือขยุกขยิกของเด็กอีกคนเขียนกลอนบรรยายถึงการเดินทางของผีเสื้อน้อยในทุ่งกว้างที่หาทางกลับบ้าน ทั้งหมดนี้ทำให้หญิงสาวนึกถึงดอกไม้ชนิดหนึ่งที่พี่เลี้ยงของเธอเคยชี้ชวนให้ดูตอนที่ไปซื้อดอกไม้มาจัดแจกันที่บ้าน

‘แอนนี่โมนี’ เด็กน้อยออกเสียงตามพี่เลี้ยงขณะตาแป๋วจ้องมองดอกไม้

กลีบดอกไม้ที่แผ่สวรวาวปีกผีเสื้อของแอนนี่โมนีทำให้เด็กน้อยรู้สึกราวกับกำลังเฝ้ามองเหล่าผีเสื้อนับพันที่โบยบินเดินทางไกลได้หยุดพักผ่อนดมดมเกสรของดอกไม้แสนหวานระหว่างทางก่อนกลายร่างเป็นส่วนหนึ่งกับดอกไม้ดอกนั้น พี่เลี้ยงของเธอบอกว่าแอนนี่โมนีเป็นดอกไม้แห่งสายลม เด็กน้อยจึงยังจินตนาการถึงกลีบดอกไม้แอนนี่โมนีนับล้านโบยบินไปในอากาศเหมือนเหล่ามวลผีเสื้อเดินทาง แอนนี่โมนีจึงกลายเป็นดอกไม้เพียงดอกเดียวที่เด็กน้อยผู้เด็ดดอกไม้ไม่เคยเด็ดทำลายกลีบดอกไม้

เวลาผ่านไปหญิงสาวกลับมาทำความรู้จักกับแอนนี่โมนีอีกครั้งเมื่อเติบโตขึ้น บัดนี้ในมือของเธอคือพู่กันที่แต่งแต้มรูปภาพดอกไม้และต้นไม้ ไม่มีเด็กหญิงผู้ก้มหน้าก้มตาเด็ดดอกไม้อีกต่อไปแล้ว หญิงสาวมักจะเฝ้ามองสิ่งมีชีวิตเล็ก ๆ ที่เสียบสงบชนิดนี้เติบโตอย่างเชื่องช้าจนผู้คนมักไม่สังเกตเห็นและมองข้ามไป บางครั้งเธอก็วาดรูปร่างของพวกมันตามแบบในหนังสือ ทุกขณะที่เธอแต่งแต้มสีลงไปในบนแผ่นกระดาษเธอมักนึกถึงเรื่องราวหรือความหมายของพวกมันตามไปด้วย บางครั้งก็เพิ่มเสริมความรู้สึกหรือจินตนาการของตัวเองเข้าไปด้วย เธอชอบรูปดอกไม้แอนนี่โมนีดอกแรกที่เธอวาดที่สุด แม้มันจะไม่สมบูรณ์แบบนักเพราะน้ำตาที่เอ่อล้นขณะเดินทางไปกับเรื่องราวของแอนนี่โมนีพรั่เลือนการมองเห็นของหญิงสาวไปชั่วขณะ จนเมื่อวาดเสร็จจึงมองเห็นชัดเจนอีกครั้งแล้วพบว่ามิหยดน้ำตาตกลงไปในกระดาษจนเกิดรอยแต่งแต้มไว้

แอนนี่โมนีเป็นดอกไม้ที่เปราะบาง แม้ต้องลมเข้าเพียงเล็กน้อย กลีบอันงดงามก็ร่วงหล่นลงบนพื้นราวกับความงดงามของมันเป็นเพียงสิ่งที่ได้รับการอนุญาตให้เกิดขึ้นได้เพียงชั่วขณะ ในตำนานการเกิดของดอกไม้แอนนี่โมนี เล่ากันว่ามันถือกำเนิดขึ้นจากน้ำตาของเทพีวินัสที่หยดลงเหนือหลุมศพของอโดนิส ชายหนุ่มรูปงามที่เทพีแห่งความรักผล่อไปหลงรักเข้าข้างเดียวเพราะเธอบังเอิญได้พบกับชายหนุ่มในห้วงขณะที่กำลังตกอยู่ในอำนาจพิษของคิพริดเข้าพอดี โศกนาฏกรรมที่เกิดขึ้นจากการที่เทพีวินัสพยายามจะเก็บอโดนิสไว้ข้างกายแต่กลับทำให้ชายหนุ่มต้องตายคือที่มาของดอกไม้แอนนี่โมนี แม้แอนนี่โมนีจะมีที่มาอันโศกเศร้าแต่ในทุกครั้งที่หญิงสาวเห็นมันออกดอก เธอก็รู้สึกสุขใจได้ว่าฤดูใบไม้ผลิกำลังมาเยือน

ในวันเกิดปีที่ผ่านมามีหญิงสาวชื่อดอกแอนนิโมนีให้ตัวเอง เธอยืนมองดอกไม้แห่งสายลมอยู่นานกว่าจะตัดสินใจได้ว่าอยากซื้อกลับมาเพียงดอกเดียวเท่านั้น หญิงสาวนำดอกแอนนิโมนีจัดไว้ในแจกันแล้วเสียบองกลีบใบร่วงหล่น ทุกครั้งที่มือกลีบใดกลีบหนึ่งผลัดตัวเองลง เธอจะจินตนาการว่ามีผีเสื้ออีกหนึ่งตัวได้รับปีกกลับคืนมาแล้วออกเดินทางไกลอีกครั้งหลังจากพักแรมยาวนาน ในฤดูใบไม้ผลิครั้งหน้า เจ้าผีเสื้อคงจะปรากฏตัวกลายเป็นดอกแอนนิโมนีดอกใดสักดอก การเสียบองกลีบดอกผลัดใบเป็นช่วงขณะที่มากพอจะทำให้หญิงสาวลืมวันเกิดที่ตัวเองเกลียดนักหนาไปได้ แม้จะไม่ง่ายนักแต่ท้ายที่สุดเธอก็ก้าวผ่านวันเกิดปีนั้นมาได้อีกปี

ข้อความปริศนาที่หญิงสาวได้รับในวันนี้ทำให้เธอรู้สึกราวกับได้กลับมานั่งมองแอนนิโมนีผลัดใบลงอีกครั้ง ลมพัดเข้ามาเบา ๆ ทางหน้าต่างราวกับเป็นเสียงกระซิบส่งมาจากแอนนิโมนีในแดนไกล อย่างที่มันฝันบอกเอาไว้ว่าหากอ่านหนังสือเล่มเดิมอีกครั้งเมื่อเวลาผ่านไป บางครั้งเราอาจจะได้พบอะไรดี ๆ ซึ่งเราเคยมองข้ามไปแฝงอยู่ในเรื่องราวนั้นก็ได้อีก หญิงสาวบรรจขวดแอนนิโมนีลงไปในกระดาศ แต่คราวนี้มันไม่ได้มีเพียงกลีบดอกที่เบ่งบานเหมือนอย่างที่เธอเคยวาด ในภาพ แอนนิโมนีบางกลีบกำลังร่วงหล่น ในขณะที่บางกลีบซึ่งผลัดตัวเองทิ้งลงก่อนหน้าเหี่ยวเฉาลงไปแล้ว

‘แอนนิโมนี’ หญิงสาวพิมพ์คำออกเสียงขณะแวตตาเป็นประกายจ้องมองดอกไม้ที่ตัวเองวาดลงไป

น้ำตาของหญิงสาวหยดลงบนกระดาศสีเหลี่ยมซึ่งบรรจุแอนนิโมนีที่ไม่อาจต้านทานการมาถึงของสายลมของกาลเวลา เธอเสียบองแอนนิโมนีดอกนั้นอยู่นานขณะสายลมยังคงพัดเข้ามาในห้อง ต้องมู่อให้พลั่วไหวเต็นระบำในยามค่ำตามจังหวะลมกระทบกระดาศหนังสือให้พลิกเปิดไปหน้าแล้วหน้าเล่า หญิงสาวหยิบพู่กันขึ้นมาอีกครั้ง ตัดสินใจวาดดอก Forget me not แซมลงไปเคียงข้างกัน

ความทรงจำเป็นคั้งเม็ดทราย

ความทรงจำเป็นคั้งปลายคลื่น

ความทรงจำมิได้เป็นสิ่งอื่น

นอกเสียจากการหลงลืม

ของปัจจุบันขณะ

-16-

หลังจากวันที่ฉันไม่สามารถควบคุมร่างกายตัวเองได้จากความรู้สึกที่จู่โจม วันถัดมาฉันจึงตัดสินใจเผชิญหน้ากับความรู้สึกที่พยายามหลีกเลี่ยงมาตลอดด้วยวิธีที่เคยคุ้นชินดี ฉันหีบสมุดที่เอาไว้จดความคิดต่าง ๆ มาวางกางไว้ตรงหน้า กระชับปากกาไว้ในมือ แต่จนแล้วจนรอดก็ไม่สามารถจะอธิบายความรู้สึกอะไรออกมาได้เลยแม้แต่คำเดียว ความรู้สึกที่เขียนไม่ได้ก็ติดต่อกันไปกรีดแทงจนฉันถึงกับฟูบหน้าลงร้องไห้ สัมผัสเข้ามาตลอดเคลือบฉันราวกับรู้ว่าฉันกำลังเศร้าใจ ฉันอ้อมสัมผัสมาวางบนตักแล้วกอดไว้แนบอก ก้มหน้าฟูบลงนอนต่อให้หายปวดหัวขณะเกาอาจให้เจ้าแมวขี้ร้อนแผ่วเบา

เสียงเคาะโต๊ะเบา ๆ ดังขึ้น ฉันรีบปาดน้ำตา เงยหน้าขึ้นเห็นจันทร์เจ้าที่มองฉันด้วยความเป็นห่วง เป็นใยพาลงถามว่าต้องการให้เธอช่วยอะไรหรือเปล่า ฉันส่ายหน้าแล้วอ้อมให้เด็กน้อยแทนคำตอบ การมาถึงของเธอทำให้ฉันรู้ว่าวันนี้กำลังจะผ่านไปอีกหนึ่งวันแล้ว ฉันมองไปที่หน้ากระดานซึ่งว่างเปล่าแล้วผลออตอนหายใจออกมา

“กำลังวาดรูปหรือคะ” จันทร์เจ้าถามฉันด้วยเสียงอ่อนโยน

“ก็ไม่ใช่ชิงนะค่ะ” ฉันพูดขณะยังมองไปที่กระดานว่างเปล่าอย่างสิ้นหวัง

“ตอนที่ฉันนี้ทำงานไม่ออกแล้ววาดรูปไม่ได้เลยสักรูปเดียว ไม่ว่าจะตระเวนไปนั่งที่ไหนก็ไม่มีแรงบันดาลใจเลย จำได้ว่าตอนนั้นมีเด็กคนนึงวิ่งมาเล่นกับฉัน เธอขอกระดาษกับสีไปวาดรูปเล่น ก่อนวาดก็ขูกระดาษเปล่าให้ฉันดูแล้วถามคำถามนึ่งกับฉัน คำถามนั้นทำให้ฉันกลับมานั่งคิดจนได้คำตอบกับตัวเอง สุดท้ายก็ค่อย ๆ กลับมามาวาดรูปได้อีกครั้ง”

“เด็กคนนั้นถามว่าอะไรหรือคะ” ฉันถามด้วยความสงสัย

“งั้นฉันจะถามคุณด้วยคำถามเดียวกันนะค่ะ..คุณเห็นอะไรคะ” เธอหีบสมุดวางเปล่าตรงหน้าสูงขึ้น

“พื้นที่ว่าง?”

“ใกล้เคียงค่ะ คนส่วนใหญ่จะตอบว่ามันคือกระดาษ บางคนก็จะบอกว่ามันคือพื้นที่ว่าง”

“แล้วเวลาที่คนส่วนใหญ่ตอบแบบนั้น คุณจะเฉลยว่ายังไงคะ”

“ก็...อ้อมยิ้มค่ะ” จันทร์เจ้าหัวเราะแล้วพูดต่อ “เพราะนั่นก็เป็นคำตอบที่ถูกต้องเหมือนกัน แต่ไม่ถูกใจฉันเท่านั้นเอง อันที่จริงแล้วคำตอบเป็นของคุณเลย”

“งั้นที่ถูกต้องต้องตอบว่าอะไรล่ะคะ เพื่อคราวหน้าฉันจะลองตอบเอาใจคุณบ้าง”

“ล่อถามได้ดีค่ะ เพราะเห็นเป็นคุณหรือขณะเลยจะบอกให้” เธอแก้มิ่งทำเสียงแผ่วลงราวกับนี่เป็นความลับสุดยอด

“ความเป็นไปได้ค่ะ คำตอบที่ถูกต้องใจฉันคือความเป็นไปได้ หลายคนอาจมองเห็นแค่กระดาษสีเหลืองหรือพื้นที่ว่างที่มีขอบเขตจำกัด สำหรับฉันมันคืออิสระ คือโลกทั้งใบ คือสรวายน้ำที่ฉันกระโดดลงไปว่ายได้ เป็นท้องฟ้าที่ฉันลอยคว้าง เป็นทุ่งหญ้าที่ฉันวิ่งเล่น เป็นได้ทุกอย่าง คำตอบอย่างกระดาษก็เป็นอีกความเป็นไปได้ เพราะฉะนั้นเลยไม่มีอะไรถูกต้องหรือผิดค่ะ แค่ไม่ถูกต้องใจฉันก็แค่นั้น”

“งั้นฉันจะลองหาคำตอบของคุณก็แล้วกันนะคะ” ฉันแก้มิ่งทำเสียงกระซิบตอบกลับก่อนจะเปลี่ยนกลับเป็นถามด้วยเสียงปกติ “ส่วนใหญ่แล้วรูปที่คุณวาดบ่อยที่สุดคือรูปอะไรหรือคะ”

“ดอกไม้หรือต้นไม้ ฉันวาดอยู่แค่นั้นแหละค่ะ” เธอหัวเราะแก้มก้อ

“คุณอยากลองวาดอย่างอื่นบ้างมั๊ยคะ นอกจากต้นไม้กับดอกไม้”

“งั้นฉันจะลองหาเวลาวาดเจ้าส้มน้อยลงไปแล้วกันนะคะ” จันทร์เจ้าพูดขณะมองส้มน้อยที่นอนหลับปุ๋ยอยู่บนตักของฉัน เธอเอียงคอมองเจ้าส้มน้อยอย่างเอ็นดูขณะเล่าให้ฉันฟังต่อ

“ฉันเองก็เคยเลี้ยงแมวอยู่ตัวนึงค่ะ เป็นลูกแมวหางงูที่ปรากฏตัวขึ้นในป่าวันหนึ่ง แม่ฉันคลอด้ทั้งไว้แต่ยังไม่ทันได้เลี้ยงรอกก็ตกใจคนจนกระโจนหายไป ตอนนั้นด้วยความไร้เดียงสาฉันก็พยายามช่วยเอารอกออกจนลูกแมวตัวนั้นหายใจกลับขึ้นมาได้ ไม่นานลูกแมวที่รอดตายก็หายตัวไป แม่ฉันน่าจะกลับมาคาบไปแน่ ๆ เรื่องที่น่าแปลกคือในอีกหลายเดือนถัดมาก็มีแมวตัวใหญ่กว่าที่มีลักษณะเหมือนกันปรากฏตัวขึ้นเป็นแมวหางงูค่ะ ตัวยังไม่โตเท่าไร ฉันคิดว่ามันเป็นตัวเดียวกัน ฉันคิดว่ามันจะอยู่ด้วยกันตลอดไป แต่มาวันนึงมันก็หายตัวไปเลย คงจะกลับไปหาแม่ของมันหรือไปมีชีวิตเป็นของตัวเอง”

ฉันมองเจ้าส้มน้อยที่หลับตาพริ้มอยู่บนตัก เผื่อภาวนาว่าไม่อยากให้ใครหลงทางไปจากที่นี่และสูญหายไปจากชีวิตของฉันอีกต่อไปแล้ว

-17-

เสียงร้องเหมียวของสุนัขที่อยู่ชั้นล่างดังแว่วขึ้นมาเป็นระยะขณะหญิงสาวนั่งอ่านหนังสือที่เก้าอี้ตัวเดิมในห้องอ่านหนังสือ การมาถึงของสมาชิกใหม่ทำให้ร้านหนังสือมีชีวิตชีวามากขึ้น บางครั้งโชคชะตาก็นำพาของขวัญมาให้กันและกัน โดยที่เราไม่ทันสังเกตเห็น เธอนึกถึงแมวหางกุดที่ตัวเองเคยเลี้ยงไว้และนึกถึงเรื่องเล่าในนิทานถึงสรรพสัตว์ที่พี่เลี้ยงเคยเล่าให้ฟัง มีอยู่เรื่องหนึ่งที่เธอฟังได้ครั้งเดียวก็ไม่ขอฟังซ้ำอีก เพราะรู้สึกเศร้าไปหลายวัน แต่ถึงแม้จะเคยฟังเพียงครั้งเดียว เธอก็จำเรื่องราวนั้นได้ขึ้นใจ เรื่องราวของสุนัขที่รอคอยผู้เป็นเจ้าของกลับมาจากสงครามอยู่ตรงที่เดิมเสมอแต่ท้ายที่สุดเจ้าของก็ไม่ได้กลับมา เรื่องราวนี้ทำให้คืนนั้นเด็กน้อยที่กระตือรือร้นอยากฟังนิทานในตอนแรกเปลี่ยนกลับจากแววตาใสเป๋วในตอนต้นเป็นเอ๋อแล่นด้วยน้ำตาขณะร้องไห้กระซิกเมื่อฟังนิทานจบลง

หญิงสาวมองรูปสุนัขจิ้งจอกในหนังสือเรื่อง ‘เจ้าชายน้อย’ ตรงหน้า พี่เลี้ยงเคยให้หนังสือเล่มนี้เป็นของขวัญวันเกิดสมัยที่เธอยังเด็ก อ่านได้ไม่ทันจบก็เลิกอ่านเพราะทนคิดถึงพี่เลี้ยงไม่ไหว เมื่อไม่นานมานี้เธอถึงรวบรวมความกล้าแล้วหยิบเล่มนี้กลับมาอ่านต่ออีกครั้งหลังจากที่เลิกอ่านไปกลางคันเมื่อหลายปีก่อน พออ่านจบเธอก็ตั้งใจแล้วอ่านใหม่ครั้งแล้วครั้งเล่า ในทุกครั้งล้วนให้ความรู้สึกใหม่ ๆ อยู่เสมอ หญิงสาวพลิกเปิดกลับไปยังหน้าที่มีรูปวาดของดินเบาบับ ด้วยเหตุผลอันใดก็ไม่รู้ หญิงสาวจึงมักชอบเปิดมามองรูปนี้อยู่บ่อย ๆ หญิงสาวหวนนึกถึงเจ้าชายน้อยที่หลงทางคว้างคว้างอยู่กลางทะเลทราย ราชล้อมไปด้วยตะบองเพชรมากมายผลุบโผล่ขึ้นมาตามทาง แม้ตะบองเพชรเหล่านั้นจะเต็มไปด้วยหนามที่มึนแทง แต่นั่นก็เป็นวิธีที่มันจะเติบโตได้ท่ามกลางสภาพแวดล้อมอันโหดร้าย เช่นเดียวกับดินไม้่ออีกมากมายที่มีวิธีเอาตัวรอดในแบบของมันเอง

ในบรรดาต้นไม้ดอกไม้ที่หญิงสาวชื่นชอบ กลับกลายเป็นว่าพืชที่เธอรู้สึกเชื่อมโยงที่สุดกลับเป็นต้นไม้ยราบ หญิงสาวได้เจอกับต้นไม้ยราบตอนที่บุกป่าไปหาเมล็ดป๊อกเป๊กพิเศษ เด็กน้อยอุทานออกมาเสียงดังตอนที่ลองเอามือไปแตะใบของไม้ยราบแล้วพลันมันก็หุบกลับลงทันที ตอนแรกเด็กน้อยหลงกลนึกไปว่าไม้ยราบตายแล้วจริง ๆ พอนั่งรอนิ่ง ๆ สักพักก็สังเกตเห็นมันค่อยขยายใบกลับขึ้นมาเขียวข่ม แล้วก็เป็นพี่เลี้ยงคนเดิมที่เล่าให้เธอฟังว่าชื่อของเจ้าต้นมหัศจรรย์นี้เป็นชื่อของตัวละครในวรรณคดีที่ฆ่าเท่าไรก็ไม่ตาย หลังจากนั้นนอกจากที่เด็กน้อยจะมองหาแต่เมล็ดป๊อกเป๊ก เธอยังก็มุ่งมองหาไม้ยราบตามพื้น ลองแตะลองเหยยเพียงแค่ว่าได้เห็นโมงยามแห่งการกลับฟื้นคืนชีพของมัน พี่เลี้ยง ๆ ที่เคยเหยียบย่างกลับกลายเป็นพืชมหัศจรรย์ที่จำได้ไม่มีวันลืม

“ไม้ยราบ ตะบองเพชร”

หญิงสาวได้เรียงชื่อแล้วหัวเราะกับตัวเองเมื่อพบว่าความเชื่อมโยงของต้นไม้สองต้นนี้ล้วนเหมือนกันตรงที่ไม่ยอมตายง่าย ๆ หากให้เลือกเป็นต้นไม้หรือดอกไม้สักอย่าง เธอคงอยากลองใช้ชีวิตเป็นต้นไม้ทั้งสองต้นนี้ เรียนรู้ว่ามันตายและเกิดใหม่ซ้ำ ๆ ได้อย่างไร ณ ขณะนั้นมันต้องต่อสู้กับสิ่งใดหรือรู้สึกอย่างไรบ้าง มันเองจะท้อใจกับการเกิดใหม่ซ้ำ ๆ บ้างมั้ย แล้วตอนที่มันได้กลับมามีชีวิตขึ้นหยัดจนกระทั่งแตกหน่อได้อีกครั้ง ณ โมงยามนั้นมันเป็นอย่างไร

อันที่จริงแล้วเมื่อไม่นานมานี้หญิงสาวเพิ่งค้นพบว่าตัวเองเข้าใจผิดมาตลอดว่าไม่สามารถจะปลูกต้นไม้ได้ จนกระทั่งในเช้าวันหนึ่งที่เธอตื่นขึ้นแล้วเห็นว่าตะบองเพชรซึ่งเธอได้รับมาเป็นของขวัญมาจากเพื่อนร่วมงานกำลังแตกหน่อ ตอนแรกเธอยังหลงคิดไปด้วยซ้ำว่าหน่อที่แตกออกมาเกิดขึ้นเพราะเจ้าตะบองเพชรกำลังคิดเพื่ออะไรบางอย่าง พอได้ลองหาคำตอบถึงเพิ่งรู้ว่าต้องเอาหน่อที่แตกมานั้นไปเพาะในกระถางใหม่ แม้จะฟังใจจากการปลูกต้นเขียวหมื่นปีจนเหี่ยวตาย แต่สุดท้ายเธอก็ลั่นใจลองย้ายกระถางให้เหล่าตะบองเพชรดู ผลออกมาว่าเหล่าตะบองเพชรรอดตายและเติบโตดี หญิงสาวถึงได้เลิกฝังใจเรื่องปลูกต้นไม้และคิดว่าจะลองปลูกอย่างอื่นดูบ้าง

หญิงสาววาดรูปพืชสองชนิดนี้เคียงคู่กัน แม้มองเผิน ๆ จะรู้สึกว่าพืชทั้งสองชนิดนี้ไม่สามารถจะอยู่ในภาพเดียวกันได้หรือมองแล้วรู้สึกว่ามันจะเป็นภาพที่ดูไม่เข้าที่เข้าทางก็ตามที แต่มันกลับทำให้เธอรู้สึกได้ถึงเกิดการเกิดใหม่เฉกเช่นเดียวกับชีวิตของพืชทั้งสอง ในรูปภาพของหญิงสาว ปรากฏไม้ราบที่งอกรากซ่อนไขลงไปในพื้นดิน ส่วนหนึ่งของมันกำลังหุบเข้าขณะส่วนหนึ่งกำลังขยายใบออก ยากจะบอกได้ว่ามันกำลังอยู่ในโมงยามแห่งการป้องกันตัวเองจากอันตรายหรือกำลังขยายใบฟื้นคืนใหม่อีกครั้ง ครึ่งข้างกันคือต้นตะบองเพชรที่ตั้งอยู่ในกระถางทราย ต้นตะบองเพชรนั้นแม้จะมีขนาดไม่ใหญ่มากแต่คูองอาจในวิถีทางของมัน นอกจากหนามที่ทิ่มแทงออกมาจากลำต้นของมันนั้น ยังมีอีกสิ่งหนึ่งเช่นกันที่ผลิออกมา

ตะบองเพชรต้นนั้นกำลังออกดอก

จงเพาะความรักของเธอในที่ซึ่งมันจะงอกงาม
และภาชนะนั้น คือ ตัวเธอเอง

-18-

เป็นเวลาเกือบเดือนที่ป้ายเปิดร้านที่หน้าร้านหนังสือถูกแขวนว่าเปิดต้อนรับผู้มาเยือนเอาไว้จนถึง ดึกคืน พื้นที่เล็ก ๆ แห่งนี้กลับมามีชีวิตอีกครั้งในความรู้สึกของฉัน การรอคอยให้ผู้คนที่คุ้นหน้าปรากฏตัว ขึ้นกลายเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตของฉันไปเสียแล้ว ฉันเกือบจะชินกับชีวิตประจำวันแบบนี้แล้ว จนกระทั่งวัน หนึ่งหมอกหายตัวไป

บ่ายวันนั้นฉันนั่งรอแล้วรออีกก็ไม่ปรากฏวิเวกของหมอกเลย จนกระทั่งในบ่ายวันถัดมาและถัดถัด มาที่ฉันพบว่าไม่มีแม้แต่เงาของคนที่คุณคุ้นหน้ามาทั้งชีวิต ฉันรอจนกระทั่งทมิฬไม่ไหว เป็นครั้งแรกที่ฉันปิด ร้านช่วงบ่ายเพื่อจ้ำตรงไปยังบ้านของหมอกและพบว่าบ้านหลังนั้นปิดเงียบสนิทไว้ราวกับไร้ผู้อยู่อาศัยมาสัก พักใหญ่แล้ว และถึงวันนั้นแหละที่เป็นครั้งแรกในรอบหลายเดือนที่ฉันกลับรู้สึกกว้างโหวงในใจไม่ต่างอะไร จากวันที่พบว่าป่าเริ่มกำลังเดินทางสู่การสูญเสียความทรงจำอย่าง ไม่อาจหวนคืน

การหายไปราวกับไม่เคยมีอยู่ของหมอกทำให้ฉันสงสัยว่าหมอกกำลังพยายามลบฉันเหมือนที่ความ ทรงจำลบการมีอยู่ของคุณสาวไปจากทรงจำของป่า หรือมันจะดีกว่าหากหมอกและป่ายังอยู่แต่เป็นฉันเองที่ จำอะไรไม่ได้อีกเลย

สุดท้ายฉันก็ทำได้เพียงกลับมาทรุดนั่งลงที่เก้าอี้ตัวเดิมในร้านหนังสือที่ความทรงจำทั้งหมดบ่มเพาะ และเติบโตขึ้น ได้เรียงความทรงจำตั้งแต่เจอกันครั้งแรกเรื่อยมาจนกระทั่งถึงวันสุดท้ายที่ฉันกับหมอกเจอกัน วันนั้นเขากลามคำถามแปลก ๆ กับฉันแทนที่จะพยายามอ่อนขอให้เอาชื่อคอกโคเลตร้อนขึ้นไปให้บนชั้นสอง เหมือนอย่างที่เคยทำ

‘เธอจำวันเกิดฉันได้ไหม?’

ฉันเงยหน้าจากหนังสือที่กำลังอ่าน มองหน้าหมอกแล้วหัวเราะ กว่าจะถึงวันเกิดเขาก็อีกนาน คราวนี้ ต้องอยากได้ของขวัญใหญ่แน่ละเลยรีบมาทวงไว้ล่วงหน้าเสียขนาดนี้ ฉันยักก็หัวล้าตาใส่เขาแล้วเอ้อมไป หยิบปฏิทินตั้งโต๊ะตรงหน้า เปิดไปตรงหน้าเดือนมีนาคม วงกลมสีแดงตัวใหญ่บนวันที่ที่จำได้ขึ้นใจพร้อม เขียนคำว่า ‘สุขสันต์วันเกิดหมอก’ ลงไป เขาหัวเราะกลับแล้วบอกฉันว่าใส่ใจที่อย่างน้อยก็ยังจำวันสำคัญได้ ฉันบอกเขายังไงก็ไม่มีวันลืมแน่นอน หมอกนิ่งไปครู่หนึ่ง ในตาฉายความกังวลและความไม่แน่ใจ สุดท้าย เขาหันมาถามฉัน

‘เธอจะไม่ลืมจริง ๆ ไหม ฉันแค่กลัว ...กลัวว่าวันหนึ่งเธอจะค่อย ๆ ลืมไปอีกคน’

ฉันเงยบ เขาเงยบ เราสองคนปลดปล่อยตัวเองไปในภวังค์ครู่ใหญ่ จนกระทั่งการมาถึงของเด็กส่ง หนังสือพิมพ์ปลุกเราออกจากห้วงคิด ฉันลุกขึ้นรับหนังสือพิมพ์ขณะหมอกเดินขึ้นชั้นสองไปโดยไม่หัน

กลับมาอ่อนวอนขอให้ฉันขึ้นไปบนนั้นกับเขาอีก ตลอดบายวันนั้นฉันได้แต่นั่งมองกองหนังสือพิมพ์บน
ลิ้นชักนั้น เดินทางสู่ความทรงจำครั้งยังมีฉัน หมอกและป่า เฝ้าจินตนาการว่าหากป่าไม่ได้ล้อมทั้งหมดนั้น ทั้ง
ความหวังถึงอนาคต ปัจจุบันและถวิลหาอดีต สมุดทำมือที่ตัดปะหนังสือพิมพ์ของป่าจะเดินทางมาถึงฉบับ
ของวันที่เท่าไร จนกระทั่งตอนที่หมอกเดินทางลงมาจากข้างบน ฉันยังคงเหม่อมองไปที่กองหนังสือพิมพ์ฉบับ
ล่าสุดอยู่อย่างนั้น ไม่แม้แต่เงยหน้าบอกลาหมอก

ณ โมงยามแห่งการหลงทาง

เสียงหัวเราะของเด็กน้อยดังก้องกังวาน สอดประสานกับทำนองอ่านที่ขานรับกับเสียงขีดเขียน
ความคิดถูกจารึกลงบนหน้ากระดาษ ตัวอักษรถูกพิศดูกันทีละตัว ๆ ก่อนเปลี่ยนกลับกลายเป็นตัวอักษรที่
สะกดถูกต้องพร้อมกับลายมือที่แปรเปลี่ยนไป หน้าแล้วถูกเล่า หน้าเล่าถูกเขียน เด็กน้อยเดินทางพลัดพลัด
ในเยาว์วัย เล่นสนุกกับทุกอักษรและเรื่องราว อवलกลิ้นกระดาษและหมึกเข้ายวนไปตลอดการเดินทาง
จนกว่าจะถึงกาลโบกมือลา

ฝนไม่ซัดกระหน่ำมานานแล้ว นานมากพอที่จะทำให้หญิงสาวลืมเลือนคืนวันที่ท้องฟ้าเต็มไปด้วยสีเหลืองขุ่นหรือคืนวันที่เต็มไปด้วยความปรารถนาถึงการกลายร่างเป็นดอกไม้ ฟ้าที่สว่างโล่งโปร่งพร้อมกับลมพัดเย็นสบายปรากฏตัวขึ้นนานมากพอที่หญิงสาวจะเพิ่มกองหนังสืออ่านแล้วให้สูงขึ้น เช่นเดียวกับรูปภาพดอกไม้มากมายที่เธอวาดขึ้นเพื่อตอบข้อความปริศนา เป็นอีกครั้งที่หญิงสาวเกือบจะคิดว่าเรื่องราวเหล่านี้จะคงอยู่ตลอดไปไม่เปลี่ยนแปลง จนกระทั่งเธอเห็นข้อความที่ได้รับในวันนี้

หญิงสาวมองข้อความสั้น ๆ ที่เขียนอย่างบรรจงด้วยลายมือที่คุ้นเคย แม้ในถ้อยคำเหล่านั้นจะไร้ค่าเอื่อยลา แต่น่าแปลกที่มันกลับให้ความรู้สึกราวกับว่าเจ้าของข้อความปริศนากำลังบอกเล่าเธออยู่ หญิงสาวนั่งมองข้อความนั้นแล้วไล่อ่านซ้ำไปซ้ำมาขณะนึกถึงข้อความอีกมากมายที่เคยได้รับ ทุกข้อความล้วนนำเธอผ่านคืนวันมาได้ ทั้งยังทำให้เธอได้ใช้เวลาไปกับความทรงจำที่เธอหวงแหนเพื่อเฝ้ามองและเรียนรู้เรื่องราวในอดีตที่เกิดขึ้นใหม่ เธอเคยคิดว่าตัวเองเป็นนักจำผู้ไม่กล้าเปลี่ยนแปลงเรื่องราวในอดีตมาตลอด แต่อันที่จริงในช่วงเวลาที่ผ่านไป ตัวอักษรมากมายที่เธอได้อ่านทั้งจากหนังสือและข้อความปริศนากลับส่งพลังความกล้าหาญให้เธอมีสายตาที่แน่วแน่และจริงใจต่อกลิ่นเก็บความทรงจำที่ทนถนอมไว้เสมอมาได้ ทุกครั้งที่หญิงสาวลงมืออ่านแล้วแต่งแต้มเรื่องราวและหลากหลายความรู้สึกลงในหน้ากระดาษ นั่นคือช่วงเวลาที่สามารถทำความเข้าใจกับหนังสือที่อยู่ในตัวของเธอเองเพื่อค้นพบเรื่องราวในมุมใหม่ ๆ

อันที่จริงสาเหตุที่หญิงสาวมักจะปรากฏตัวที่นี้ในเวลาเดิม ๆ อาจไม่ใช่เพราะเธอมาเพื่อรอคอยเจ้าของข้อความปริศนาเพียงอย่างเดียว ความจริงแล้วเธอหลงรักช่วงเวลาของปริศนาและการนั่งทบทวนเรื่องราวต่าง ๆ หลังเดินทางไปตามตัวอักษรแล้วต่างหาก เพราะหากเธออยากเจอกับเจ้าของปริศนาจริง ๆ เธอคงเลือกมาที่นี้ในเวลาอื่นบ้าง เพราะเธอรู้ว่าในเวลาค่า เจ้าของข้อความปริศนานั้นไม่เคยปรากฏตัวขึ้น

กลิ่นหนังสือจากชั้นหนังสือที่วางรายล้อมอยู่รอบห้องส่งกลิ่นอบอวล กลิ่นกระดาษและกลิ่นหมึกพิมพ์หลอมรวม หนังสือแต่ละเล่มล้วนมีสัมผัสเสียง ท่วงทำนองและกลิ่นอายเฉพาะเจาะจงของตัวเอง ยิ่งเมื่อความหลากหลายเหล่านี้มาอยู่รวมกัน มันกลับยิ่งกลายเป็นภาพรวมของความมหัศจรรย์ที่เพียงกระดาษซึ่งมีขอบเขตอันจำกัดสามารถต่อยอดความคิดสู่ความคิดมากมายได้ไร้จุดจบ

“จุดจบ” หญิงสาวพิมพ์

หญิงสาวหยิบเอาดินสอมาจุดลงไปในกระดาษ จิตลากเส้นไปมาจนเกิดรูปร่างนามธรรมขึ้นในกระดาษ รูปร่างของความคิดและความรู้สึกเดินทางไปตามจุดต่อจุด เป็นครั้งแรกที่หญิงสาววาดสิ่งอื่นลงไป ในกระดาษนอกจากรูปดอกไม้และต้นไม้ เธอเฝ้ามองจุดและเส้นที่ต่อกันเป็นรูปร่างบนกระดาษ มองสลับกับข้อความปริศนาที่ได้รับแล้วเฝ้าคิดอยู่นาน เธอมองไปตามลำดับเส้นที่ลากไว้ ตั้งแต่จุดเริ่มต้นจนกระทั่งถึง

ปลายเส้นที่เดินทางมาหยุดอยู่ที่จุดเดิม หลังจากเฝ้ามองจุด ๆ นั้นอยู่นาน หญิงสาวก็กลับคิดตัวลุกขึ้นเมื่อนึกขึ้นได้ว่าที่จุดเดียวกันนี้คือจุดที่จุดเริ่มต้นกับจุดจบเดินทางมาบรรจบกัน

เธอหยิบกระดาษอีกแผ่นขึ้นมาแล้วบรรจุวาดรูปดอกไม้ลงไปบนกระดาษแผ่นนั้น ตั้งใจสื่อสารไปถึงเจ้าของความปริศนาถึงปรารถนาสุดท้ายแห่งการมีอยู่ของเธอที่นี่ ตัดสินใจว่าจะลองเดินทางตามข้อความปริศนาอีกเป็นครั้งสุดท้ายก่อนจะเริ่มต้นใหม่อีกครั้งในการเดินทางอื่น เมื่อวาดรูปดอกไม้เสร็จแล้ว หญิงสาวหันกลับมามองรูปร่างนามธรรมที่เธอลากไปลากมาตามจุด หยิบดินสอมาลากเส้นต่อเติมจากจุดบรรจบของเส้นออกมาอีกหนึ่งขีด บัดนี้จุดจบกลายเป็นจุดเริ่มต้น

วันนั้นหญิงสาวกลับบ้าน นอนหลับฝันถึงดอกไม้มากมายที่เธอวาดไว้ในกระดาษเพื่อตอบข้อความในฝันนั้นมีดอกไม้แคนดิไลออนลอยไปตามลมเพื่อเดินทาง ขณะที่ลิลลี่ออฟวัลเลย์พลิ้วไหวไปตามลมราวระฆังส่งเสียงกู่ก้องเป็นทำนองต้อนรับการเริ่มใหม่ เขอปีราที่อยู่เคียงข้างกันแบ่งบาน

เราเขียนจุดเริ่มต้น

เคียงข้าง

จุดจบ

เช่นกันกับ

ณ สุดสายปลายเส้น

จุดจบ

บรรจบ

จุดเริ่มต้นใหม่

-20-

หลายวันแล้วที่หมอกไม่ปรากฏตัวขึ้นพร้อมกับหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งหนีบไว้ที่แขนเหมือนเช่นทุกวันนี้ ตั้งแต่จำความได้ ไม่มีวันไหนเลยที่หมอกไม่มาที่ร้านของเรา การมีอยู่ของหมอกเป็นส่วนหนึ่งที่ขาดไม่ได้ของร้านหนังสือแห่งนี้ สำหรับพวกเรา ที่นี้เป็นเหมือนฐานทัพที่ยิ่งใหญ่ในวัยเด็ก เป็นเหมือนกาลเวลาของปัจจุบันขณะ เป็นหนังสือหน้าแล้วหน้าเล่าที่ร่วมกันเขียนเรื่องราวการเติบโตของแต่ละคน

หมอกย้ายมาที่นี้ในเช้าของฤดูหนาววันหนึ่ง เขาเพิ่งกำพร้าพ่อแม่ไปจากอุบัติเหตุจึงต้องย้ายมาอยู่กับลุงและป้าซึ่งอาศัยอยู่ในละแวกนี้ ลุงกับป้าของหมอกเป็นคนงานหาเช้ากินค่ำ พวกเขาจึงฝากให้ป้ากับม้าช่วยเหลือหมอกให้ในช่วงกลางวัน ผู้คนในละแวกนี้ต่างรู้ว่าป้ากับม้าเป็นคนใจดีและชอบเล่นกับเด็ก อีกอย่างคือมันเองก็รุ่นราวคราวเดียวกับหมอก ยิ่งดีไปเสียอีกที่จะมีเด็กรุ่นเดียวกันให้มันซึ่งเป็นเด็กที่อายและเก็บตัวได้เป็นเพื่อนเล่นแก้เหงา

วันแรกที่ฉันพบกับหมอก ตาของเขายังคงบวมเป่งจากการร้องไห้ ที่จุมูกมีคราบขี้มูกติดอยู่ หมอกเป็นเด็กขี้แค้นคนหนึ่ง เขาตัวเล็กและแสดงอารมณ์ง่ายเลยทำให้โดนเด็กโตแถวนั้นแกล้งอยู่เสมอ พวกนั้นล้อหมอกเรื่องพ่อแม่ข้าง เรียกเขาว่าไอ้ขี้แสบข้าง อันที่จริงฉันเองเคยเห็นเขาจากห้องอ่านหนังสือของร้าน เขาเดินร้องไห้เสียงดังไปตามถนนเพราะเพิ่งถูกแกล้งมาหมาด ๆ พอได้เจอเขาใกล้ ๆ ฉันเลยหยิบกระดาษเช็ดหน้ามาช่วยเช็ดขี้มูกที่เกราะกรังของเขาให้ ตอนแรกเรายังไม่ค่อยคุยกันเท่าไรหรอกกระทั่งม้าเรียกเรามาเล่นนิทานให้ฟังแล้วถามคำถามให้พวกเราช่วยกันตอบ มารู้ตัวอีกทีเราก็ตัดติดกันและขลุกอยู่กับหนังสือตลอด บางคืนหมอกถึงขั้นนอนค้างที่นี้เพื่อฟังม้าเล่านิทานต่อในตอนกลางคืน แล้วเราก็จะผล็อยหลับฝันหวานไปบนเก้าอี้ตัวโปรดในห้องอ่านหนังสือที่ชั้นสองของร้าน

แม้หมอกจะดูขี้แค้นในความคิดของคนอื่น แต่สำหรับฉัน หมอกเป็นคนที่เข้มแข็งมากคนหนึ่ง หลังจากที่ม้าของฉันจากไปอย่างกะทันหันด้วยอุบัติเหตุเช่นเดียวกันกับพ่อแม่ของหมอก ฉันมักจะนอนฝันร้ายจนสะดุ้งตื่นขึ้นและกลับยิ่งร้องไห้หนักกว่าเดิมเมื่อพบว่าม้าหายไปแล้ว หมอกใช้หลายวิธีแต่ก็ยังไม่ทำให้ฉันหยุดร้องไห้ไม่ได้ จนกระทั่งในวันหนึ่งที่ฉันสะดุ้งตื่นจากหลับฝันในตอนกลางวันแล้วร้องไห้เสียงดัง หมอกจึงเริ่มคิดเกมซ่อนแอบหนังสือ เกมนี้กลายมาเป็นเกมโปรดของพวกเรา ขณะเดียวกันป้าก็เริ่มทำหน้าที่แทนม้าในการอ่านหนังสือให้พวกเราฟัง ต่างกันแค่หนังสือที่ป้าชอบอ่านคือหนังสือพิมพ์ หนังสือหมวด 'On the road' เลยเกิดขึ้นได้เพราะเด็กสองคนจะได้เพลิดเพลินไปกับหนังสือพิมพ์ที่ป้าชอบอ่านได้

ลักษณะนิสัยของหมอกตรงกันข้ามกับลักษณะนิสัยของฉัน แม้ภายนอกฉันจะดูนิ่ง ๆ จนเด็กแถวบ้านไม่กล้ามายุ่ง แต่คนใกล้ตัวทุกคนต่างรู้ว่าฉันเปราะบางและขี้กลัวขนาดไหน เพราะฉะนั้นตอนที่หมอบอกผลวินิจฉัยว่าป้ากำลังจะค่อย ๆ ลืมทุกอย่างไป หมอกที่ซึมกับการสูญเสียอาชีพที่ตัวเองรักไปจึงฮึดกลับ

ขึ้นมาปกป้องฉันที่ตัวฉันด้วยความกังวลใจเช่นเดียวกับที่เคยนำฉันผ่านทางมาได้เมื่อครั้งที่สูญเสียแม่ไปในวัยเด็ก นับตั้งแต่วันที่ได้รับผลวินิจฉัย ฉันมักจะแอบมองป่าด้วยสายตาที่เต็มไปด้วยความกังวล ขณะที่ป่าจะพยายามกลบเกลื่อนความรู้สึกและทำตัวเองให้มีความสุขตลอดเวลาเพื่อให้ฉันสบายใจ หมอกเองก็เช่นกัน ที่กลับร่าเริงขึ้นมากกว่าเดิม เพียงแต่รอยยิ้มไม่อาจเปลี่ยนแปลงความเป็นจริงได้ ความกลัวมักจะเกิดขึ้นจริงในทุกครั้งที่เราพยายามวิ่งหนี สิ่งที่ฉันกลัวที่สุดเกิดขึ้นจริงในบ่ายวันหนึ่ง ป่าที่อาคารแย่งลงเดินถือหนังสือพิมพ์ออกจากบ้าน ไปแล้วไม่กลับมาอีกเลย

ตอนที่ป่าหายไปเป็นตอนที่ฉันพยายามกลบปิดความกังวลใจด้วยการหนีไปในโลกของหนังสือ แต่พอเงยหน้าขึ้นมาอีกครั้งก็พบว่าป่าไม่ได้อยู่ตรงมุมเดิมอีกแล้ว ฉันร้องไห้แทบขาดใจขณะวิ่งตามหาป่าไปทั่ว นับแต่นั้นฉันจะแขวนป้ายเปิดเอาไว้ทุกครั้งแม้จะไม่อยู่จวบจนกระทั่งในระยะหลังที่ขยายเวลาเปิดให้กลับมาเป็นเหมือนเดิมคือทั้งในตอนกลางวันและกลางคืน แม้การเปิดร้านตลอดแบบนี้ทั้งที่มีเพียงตัวคนเดียวจะเหนื่อยล้าแค่ไหนก็ตาม แต่สาเหตุที่ฉันยังคงอยู่ที่นี้ตลอดเวลา ก็เพียงแค่อะไรคนนั้นผ่านมา คนที่หลงทางออกไปจากบ้าน ในขณะที่เดียวกันฉันยังคงใช้ชีวิตเดิมในการหลบหนี ได้เพียงแค่ปล่อยเวลาผ่านไปในโลกของตัวอักษรเพื่อลืมเรื่องราวต่าง ๆ ซึ่งกลับแจ่มชัดยิ่งขึ้นเมื่อพยายามจะลบมันออกไปจากความทรงจำ ผลลัพธ์ที่ได้รับกลับมามีเพียงการวิ่งหนีและหน้ากระดาษที่ว่างเปล่า ฉันไม่สามารถเขียนบทกวีที่เคยเขียนได้อีกต่อไป ฉันพยายามลืมเรื่องราวแต่กลับจดจำ ตลกร้ายกว่านั้น กลับกลายเป็นว่าฉันลืมวิธีที่จะเขียนไปเสียแล้ว เมื่อฉันพยายามจะลบทุกอย่าง ความเป็นจริงก็ดอกหน้าฉันราวคลื่นที่ซัดเข้าอย่างจัง การวิ่งหนีล้มเหลวลงแล้วโดยสิ้นเชิง มีเพียงวิธีตรงข้ามเท่านั้นที่ฉันยังไม่ได้ลอง

หนังสือพิมพ์ยังคงมาส่งแจกเช่นทุกวัน ฉันมองไปยังมุมซึ่งเดิมเคยเป็นมุมหนังสือพิมพ์ของป่า บัดนี้มีหนังสืออื่นแทนที่ ฉันมองเจ้าแมวหลงทางที่ตอนนี้ได้พบบ้านใหม่ หนังสือพิมพ์ฉบับของวันก่อน ๆ ยังคงวางกองจับกันแล้วเหลืองเก่าลงโดยที่ไม่เคยถูกเปิดออกอ่าน ฉันหยิบเอาหนังสือพิมพ์ฉบับของวันนี้ไปจัดที่มุมหนังสือพิมพ์เดิมของป่า เคียงข้างกับหนังสือเกี่ยวกับแมวที่ฉันเอาไปวางไว้เพื่อต้อนรับการมาถึงของสัมน้อย ฉันมองไปที่บันไดซึ่งทอดยาวขึ้นสู่ชั้นหนังสือในห้องด้านบน เฝ้ามองกาลเวลาในโลกคู่ขนานที่ถูกแช่แข็งและปล่อยทิ้ง ยังเหลือเพียงอีกหนึ่งอย่างที่ฉันต้องทำให้สำเร็จ

กาลครั้ง ๓ การกลับมา

หมีกีสื่อสารนิเทศลงไปบนผิวกระดาษขณะปลายปากกาปาควาดตัวอักษรที่ตัดออกจากหน้าหนังสืออย่างบรรจง ก่อนต่อเติมด้วยบทกวีที่เดินทางผ่านความทรงจำลงบนพื้นผิวสากบนกระดาษน้ำตาลอ่อน เจ้าของลายมือเพ่งมองรูปร่างของอดีตที่ปรากฏขึ้นเบื้องหน้า เผ้าคิดถึงอนาคตอันไม่อาจคาดเดาชั่วครู่ก่อน ปัจจุบันจะเรียกคืนขณะฝนกลับมาสู่ห้องเดิมที่รายล้อมด้วยหนังสือ เสียงหัวเราะของเด็กชายเด็กหญิงแว่วมาจากแดนไกลซ้อนทับกับเสียงหยดน้ำที่ร่วงหล่นลงสู่พื้นด้านนอกหลังกาลฝนกระหน่ำ ขณะตัดสินใจเหน็บกระดาษลงในหนังสือเล่มหนึ่ง

หญิงสาวตัดสินใจว่าวันนี้เธอจะต้องเจอเจ้าของบทกวีให้ได้

หลังจากวันนั้นที่เธอลองวาดดอกไม้ดอกที่สองและตั้งใจแนบไว้ให้เจ้าของตัวอักษรปริศนา หญิงสาวกลับมาที่ร้านหนังสืออีกครั้งและพบบทกวีบนโต๊ะในหนังสือหมวด 'On the Road' ในเล่มปีก่อนหน้าแทน คราวนี้บทกวีเปลี่ยนไปบรรยายถึงสิ่งอื่นที่ไม่ใช่ดอกไม้ในรูปวาดของเธอ ด้วยความอยากรู้ หญิงสาวเลยทำแบบเดิมอยู่หลายครั้งและพบว่าเจ้าของบทกวีมักจะเขียนถึงความรู้สึกที่แตกต่างออกไปในแต่ละวัน บางครั้งบทกวีเหล่านั้นเต็มไปด้วยความรู้สึกของความคิดถึง หลายครั้งที่ถ้อยคำเต็มไปด้วยความสับสนและอีกหลายครั้งที่บทกวีเล่าถึงการผจญภัยที่ไม่อาจคาดเดากับความหวังที่รออยู่บนเส้นทางข้างหน้า ไม่ว่าจะกวีบทไหน หญิงสาวจะวาดดอกไม้ที่เธอรู้สึกเชื่อมโยงกับอารมณ์ที่ถ่ายทอดออกมาผ่านถ้อยคำในบทกวีเสมอ อีกสิ่งหนึ่งที่เธอสังเกตคือบทกวีเหล่านั้นมักจะแนบมากับหนังสือทำมือที่ขยับปีย้อนหลังไปเรื่อย ๆ ในทุกครั้ง ซึ่งนั่นทำให้หญิงสาวหาบทกวีถัดไปที่ซ่อนอยู่ได้ง่ายขึ้น

นานวันเข้าที่บทกวีปริศนาทำให้หญิงสาวค่อย ๆ ลืมเลือนการมีอยู่ของความฝันแห่งการกลายร่างเป็นดอกไม้ เธอผูกพันกับการมีอยู่ของกวีบทนี้ หญิงสาวรู้ตัวดี และนี่คือสาเหตุที่เธอมาที่วันนี้

หญิงสาวเปิดประตูเข้าไปในร้าน ม่านผืนนั่งอยู่ที่เดิมเหมือนทุกวัน เธอรีบเงยหน้าขึ้นมาจากหนังสือทันทีที่เสียงกระดิ่งประตูดังขึ้นราวกับกำลังรอคอยการมาเยือนของใครสักคนอยู่ เมื่อเห็นว่าผู้มาเยือนในยามบ่ายคือหญิงสาวที่มักปรากฏตัวในเวลาค่ำ ม่านผืนหันไปมองนาฬิกาอีกครั้ง ก่อนจะส่งเสียงทักทายแขกคนประจำที่วันนี้มาเร็วกว่าเวลาปกติไปมาก

หญิงสาวยิ้มรับแล้วนั่งลงตรงเคาน์เตอร์ที่ซึ่งเธอมักจะนั่งคุยกับม่านผืนครู่ใหญ่ทุกวันก่อนจะขึ้นไปขลุกตัวอยู่บนชั้นสอง หญิงสาวพยายามเรียบเรียงความคิดว่าช่วงเวลาเจ้าของบทกวีปริศนาปรากฏตัวน่าจะเป็นช่วงเวลาไหนได้บ้าง เธอมองหน้าม่านผืนขณะพยายามเรียบเรียงเรื่องราวที่เกิดขึ้นก่อนจะเล่าถึงคืนฝนคลั่งที่นำเธอหลงทางมาถึงที่นี่ในวันเกิดพอดิบพอดิ คืนนั้นเธอบังเอิญเจอกระดาษอวยพรวันเกิดในหนังสือเล่มหนึ่ง หน้าซ้ายยังต้องตกใจกว่าเดิมที่พบว่ามิมบทกวีผู้ขึ้นมาข้างเคียงรูปวาดดอกทานตะวันที่เธอวาดแทนความรู้สึกของคำคืนนั้นลงไป ตอนที่หญิงสาวเล่าว่าหลังจากนั้นทุกวัน เธอจะพบกับบทกวีปริศนาที่ขยับไปเรื่อย ๆ สลับก่อนหน้า แล้วเธอก็จะวาดรูปดอกไม้ดอกกลับไป ชั่วขณะนั่นเองที่ม่านผืนเริ่มขมวดคิ้วพร้อมส่งแววตาที่ฉายประกายสงสัยปนสับสน นั่นยิ่งทำให้หญิงสาวอยากรู้ว่าใครกันเป็นเจ้าของบทกวีที่เขียนได้ตอบเธอ

หลังจากสนทนากันครู่หนึ่ง หญิงสาวเดินขึ้นมาที่ชั้นสอง ทรวดตัวลงนั่งที่เก้าอี้ตัวโปรด พงมองห้องยกพื้นที่เก็บหนังสือทำมือด้วยความหวัง เริ่มต้นการเฝ้ารอด้วยหวังเหลือเกินว่าในวินาทีใดวินาทีหนึ่ง เจ้าของ

บทกวีจะเดินขึ้นมาที่ห้องนี้ เธอจะรอนกว่าจะถึงตอนที่ใครคนนั้นกำลังแนบบทกวีลงในหนังสือทำมือเล่มถัดไป แล้วตอนนั้นหญิงสาวจะเดินไปพักท่ายและให้ดูรูปที่เธอวาดในสมุดวาดรูปเพื่อแสดงตัวว่าเธอคือเจ้าของดอกไม้ที่วาดรูปตอบกลับบทกวีที่เธอวิ่งตามมาเกือบเดือน

แต่จนแล้วจนรอดก็ไร้แววของเจ้าของบทกวี

แม้จะมีคนมาเยือนร้านหนังสือเป็นระยะ แต่ไม่มีใครเลยที่เดินขึ้นมาบนชั้นอ่านหนังสือ หญิงสาวผ่านเวลาด้วยการหยิบหนังสือทำมือทั้งหมดออกมาไล่เปิดหน้าต่อหน้า เรียงต่อบทกวีข้าง สลับข้างเพื่อหาคำใบ้ให้เข้าใจเจ้าของบทกวีมากขึ้น เธอไล่เรียงเปิดซ้ำแล้วซ้ำเล่า หญิงสาวแทบจะยกหนังสือทำมือลงมาวางต่อกันจนเกลี้ยงชั้น เหลือก็เพียงแต่บางส่วนที่เป็นเล่มซึ่งอยู่ด้านในสุดเท่านั้นที่เธอวางไว้ที่เดิมเพราะเป็นหนังสือทำมือเล่มที่ไม่เคยมีบทกวีแนบไว้

ผ้าลูกไม้สีครีมตรงหน้าต่างยังคงพัดไหวไปตามลมขณะเงาที่ทาบทับลงมาบนพื้นเปลี่ยนร่างไปตามทิศของแสงจากพระอาทิตย์ด้านนอกหน้าต่างซึ่งค่อย ๆ ดับลงจนฟ้ามีดสนิท ในความเงียบของยามค่ำ เสียงกรอบแกรบจากหนังสือที่ต้องลมส่งเสียงกระซิบเคล้าคลอกับกลิ่นหนังสือที่ลอยฟุ้งอยู่ทั่วทุกทิศ หญิงสาวแหงนมองดวงดาวที่ส่องประกายจากด้านนอกหน้าต่างบานยาว พิมพ์บางท่อนของบทกวีปริศนาที่เธอชอบจนท่องได้ขึ้นใจประกอบการเคลื่อนไหวของเมฆที่ลอยกว้างอยู่บนฟ้ายามค่ำราวสีที่ปาดไปมาบนผืนผ้าใบคำสนิท จินตนาการว่าเมฆกลายเป็นรูปร่างต่าง ๆ พลางเปิดสมุดวาดรูปในมือเพื่อปาดสีแดงแต้มหน้าแล้วหน้าเล่าเคล้าบทกวีและการรอคอยไร้จุดหมาย เฝ้ามองดวงดาวขณะเฝ้าหวังให้แสงที่เธอตามหาปรากฏตัว หญิงสาวได้แต่ภาวนาอยู่เช่นนั้น...จนกระทั่งการมาถึงของรุ่งเช้า

แสงอ่อน ๆ ทาทาบเข้ามาในห้องหนังสือผ่านหน้าต่างบานเดิมบานเดียวกับที่หญิงสาวจ้องมองแสงสว่างจากอดีตในคืนที่ผ่าน สองมือเปราะเปื้อนด้วยสีน้ำที่ตะบันวาดหน้าแล้วหน้าเล่าในการรอคอยยาวนานจนถึงหน้ากระดาษสุดท้าย ถึงขณะนี้ ถ้อยคำจากบทกวีแทบกลืนกลายเป็นร่างเดียวกับวิญญาณจิตของหญิงสาว

วางเปล่าเหมือนเช่นเริ่มต้น

หญิงสาวคิดขณะมองไปยังชั้นหนังสือกับกระดาษแนบบทกวีที่ไร้การปรากฏตัวของเจ้าของถ้อยคำ

อุณของแสงเริ่มคลอเคลียเข้ามาในห้อง หญิงสาวก็มอมองภาพวาดสีน้ำจำนวนมหาศาลที่เธอวาดในคืนเดียว แสงแดดเริ่มเอี่ยมมือมาสัมผัสนิ้วก้อยของเธอก่อนจะตีคลานสู่พื้นที่หน้ากระดาษตามเวลาปรากฏตัวของแสงแดด ลมที่พัดเข้ามาขยับเปิดหน้ากระดาษให้เลื่อนผ่านไปอย่างรวดเร็ว ปรากฏรูปวาดมากมายทั้งดอกไม้และทิวทัศน์ผสมปนเปกัน ภาพที่ปรากฏตรงหน้าสะกดหญิงสาวไว้ชั่วครู่ก่อนจะปลุกหญิงสาวให้ตื่นเมื่อกระดาษที่เปิดไปหยุดอยู่ตรงหน้าหนึ่งที่เป็นรูปทานตะวันหันหลังให้แสง หากแต่เบ่งบานแลดูสดใส

หญิงสาวยิ้มกว้างก่อนจะหัวเราะออกมาเบา ๆ ชีวิตชีวาแห่งรู้สึกแสดงออกมาผ่านทางแววตาขณะ
รอยยับบนใบหน้าขับไล่เปลี่ยนความสุขที่ไม่ได้สัมผัสมานาน หญิงสาวมองไปยังหนังสือทำมือที่เรียงรายอยู่
รอบตัวด้วยความขอบคุณ ก่อนจะนึกขึ้นได้ว่ายังมีส่วนหนึ่งของหนังสือทำมือที่อยู่ด้านในสุดของชั้น เธอเดิน
กลับไปทั้งหมด 'On the Road' สักเกตว่ามีหนึ่งเล่มที่ไม่ได้เขียนปีของอดีต หญิงสาวหยิบสมุดเล่มนั้นออกมา
เกือบทั้งเล่มยังคงว่างเปล่า แต่ในหน้าสุดท้ายปรากฏกระดาษที่แนบไว้หนึ่งใบ

หญิงสาวมองประโยคที่ปรากฏบนกระดาษ พลดเปลี่ยน

เช้าวันนั้นหญิงสาวจากไปพร้อมกับทิ้งรูปภาพทานตะวันหันหลังให้ดวงอาทิตย์เอาไว้บนเคาน์เตอร์
ของม่านฝัน อีกด้านเขียนข้อความอย่างบรรจงเอาไว้

ขอบคุณสำหรับบทกวีมากมายที่มอบให้

และขอบคุณถ้อยคำในประโยคนั้น ที่ทำให้นึกกลับมามองเห็นแสงของตัวเอง

จันทร์เจ้า

หญิงสาวมองไปรอบร้านที่ฟังด้วยกลิ่นหนังสืออันอบอุ่นอีกครั้ง ก่อนจะเดินกลับออกไปสู่แสงแดด
ด้านนอก บอกตัวเองในใจว่าจะไม่วิ่งตามแสงของใครอีก

-22-

เนิ่นนานที่ฉันมองข้อความที่อยู่ด้านหลังรูปทานตะวันหันหลังให้แสงพลางเรียบเรียงเรื่องราวแปลกประหลาดที่จันทร์เจ้าเล่าให้ฟัง ฉันไม่ได้เขียนประโยคอะไรทั้งนั้นและบทกวีเดียวที่ฉันเขียนคือบทกวีที่ฉันได้แรงบันดาลใจจากทานตะวันแสนเศร้าในคืนฝนตกหนักคืนนั้นซึ่งเป็นคืนเดียวกันกับวันเกิดปีแรกของฉันที่ไร้ป้าอยู่ข้างกาย

ตอนนั้นฉันนึกขอบคุณในความบังเอิญที่จันทร์เจ้าเจอกระดาษแผ่นนี้จนฉันได้รับรู้การมีอยู่ของมันขอบคุณตัวเองที่ก้าวกลับขึ้นไปบนนั้นเพื่อพบคำอวยพรวันเกิดจากเพื่อนรักที่คะยั้นคะยอให้ฉันลองกลับไปยังห้องหนังสือที่เต็มไปด้วยความทรงจำอีกครั้งแม้การเผชิญหน้ากับความเป็นจริงว่าอดีตผ่านไปแล้วในเช้าวันนั้นจะทำให้ฉันไม่กล้าก้าวเท้ากลับขึ้นไปบนห้องอ่านหนังสือเป็นครั้งที่สองก็ตาม

เช้าวันแรกที่ฉันกลับขึ้นไปบนนั้น ตอนที่ฉันกำลังยืนอยู่กลางห้อง เผชิญหน้ากับมวลทรงจำที่โถมมาจากทุกทิศ เป็นจังหวะพอดีกับที่กระดาษแผ่นหนึ่งร่วงหล่นลงบนพื้น ปรากฏรูปวาดสีน้ำเป็นภาพทานตะวันกำลังเบ่งบานตรงกลางกระดาษขณะพื้นหลังสีฟ้าหม่นโอบล้อมราวการต่อสู้อันของความมืดและแสงสว่าง ให้ความรู้สึกทั้งสุขและเศร้าไปพร้อมกันอย่างน่าประหลาด ฉันก้มลงหยิบกระดาษแผ่นนั้นสังเกตเห็นรอยหมึกและเงาร่างของตัวอักษรทะลุมาจากอีกด้านของกระดาษ ก่อนจะพลิกกลับและพบว่าป้าลายมือของหมอกที่เขียนไว้ ในวินาทีนั้นฉันรู้สึกว่าการกลับมาที่นี้ไม่ได้น่ากลัวอย่างที่หมอกบอกจริง ๆ ด้วยแต่เมื่อมองชั้นวางหนังสือทำมือของป้าในห้องเล็ก ๆ ด้านหลัง ความรู้สึกหนักหน่วงก็ถาโถมกลับเข้ามาทันที

ฉันในตอนนั้นหันไปมองบันไดเล็กที่ทอดยาวขึ้นสู่ห้องที่อัดแน่นด้วยความทรงจำในแต่ละช่วงวัย ก่อนจะก้มลงมองรูปวาดทานตะวันที่หันหลังให้แสงซึ่งจันทร์เจ้ามอบให้อีกครั้ง มือขาขยับเคลื่อนไหวมากุมไว้ตรงที่หัวใจขณะฉันเริ่มเดินทางสู่ครุ่นคิดแห่งการเลือก

ฉันรวบรวมความกล้าก้าวออกไปข้างหน้า ย่ำเท้าลงบนบันไดขั้นแรก หายใจลึก ๆ แล้วขยับก้าวแล้วก้าวเล่าเดินขึ้นบันไดทีละขั้นไปจนถึงห้องหนังสือซึ่งกำลังเรียงรายด้วยแสงสีทองของยามเช้า แดดโลมเลียเล่นเงาทาบลงมาบนสันปกหนังสือที่วางอยู่บนชั้นทั้งสี่ด้านซึ่งกำลังโอบกอดฉันเอาไว้ ฉันแทรกตัวเข้าไปยังชั้นหนังสือในห้องยกพื้น ป้ายลายมือป้าเขียนว่า “On the Road” ปรากฏตรงหน้าก่อนจะลางเลือนไปอย่างรวดเร็วด้วยม่านน้ำตาที่บดบัง

‘เธอจำวันเกิดฉันได้ใช่ไหม’

เสียงของหมอกที่ถ้ามันในวันสุดท้ายที่เราเจอกันดังเข้ามาในความคิด ฉันไล่หยิบหนังสือแต่ละเล่มขึ้นมาพลิกไปที่หน้าวันเกิดของหมอก เล่มแล้วเล่มเล่าจนกระทั่งหนังสือแทบจะทั้งชั้นถูกนำมาวางกองไว้ที่พื้น ฉันไล่สายตามองไปยังอีกสองสามเล่มที่ถูกดันไว้ด้านในสุดของชั้นวาง เล่มหนึ่งใหม่เอี่ยมเป็นเล่มที่ฉันจำได้ดี เล่มนี้เป็นของปีปัจจุบันก่อนปีจะสูญเสียวางตรงจำและหายออกจากบ้านไป

ฉันเหยียดมือที่สั้นเทาไปด้านหน้า พลิกเปิดสู่วันวันเกิดของหมอกก่อนจะเจอกระดาษแผ่นเท่าฝ่ามือที่ถูกแนบไว้อย่างดี ปลายมือที่คุ้นเคยเอื้อมโอบออกมารัดหัวใจฉัน เสียงของหมอกดังก้องขณะไล่สายตาไปตามถ้อยคำ

เขาทักทายฉันเหมือนทุกครั้งพลางบอกว่าหวังว่าฉันจะเจอกระดาษแผ่นนี้ด้วยตัวเองเพราะนั่นหมายความว่าฉันกำลังแข็งแกร่งขึ้นอีกขั้น..แข็งแกร่งมากพอที่จะรับรู้ว่ามีหมอกเลือกเส้นทางความฝันที่จะได้ผจญภัยเหมือนวัยเด็กที่เขาฝันไว้ แม้จะไม่ได้เป็นนักทำหนังสือสารคดีอย่างที่เคยคิดไว้ แต่อาชีพที่เขาได้ค้นพบระหว่างทางกลับกลายเป็นสิ่งใหม่ที่เขารัก หมอกจะเดินทางไปเรื่อย ๆ ในฐานะนักข่าวภาคสนามที่คอยตามติดสถานการณ์อันตรายอย่างที่เรเคยอ่านตามหนังสือด้วยกันสมัยเด็ก ๆ บางทีข่าวที่เขาเขียนอาจอยู่ในหนังสือพิมพ์สักเล่มที่เด็กส่งหนังสือพิมพ์ท่าทางเก๋ ๆ กัง ๆ คนนั้นเอามาส่งให้หรือบางทีมันอาจจะอยู่บนข่าวในจอโทรทัศน์ด้วยซ้ำ สิ่งสำคัญที่เขาจะไม่ลืมคือไม่ว่าจะไปที่ไหนก็ตาม หมอกหวังเสมอว่าในโลกกว้างใหญ่ใบนี้ เขาจะบังเอิญเดินเจอเข้ากับชายแก่ท่าทางคล้ายป่าเข้าสักวัน ส่วนฉัน...เขารู้ว่าฉันต้องดูแลตัวเองได้แน่ตั้งแต่เห็นบทกวีที่ฉันเขียนข้างรูปทานตะวันนั้น จากวันนั้นเขาเลยเริ่มเขียนโต้ตอบกับรูปเหล่านั้น เพราะหวังว่าเจ้าของรูปจะนำข้อความเหล่านี้ไปถึงฉันในสักวัน หมอกยังขี้โม้เหมือนเคยตอนที่เขาเขียนว่าตอนนี้เขาเองก็กำลังหัดเขียนกวีอยู่เหมือนกัน เพื่อว่าสักวันเราจะท่องบทกวีของกันและกันได้ นั่นง่ายกว่าท่องข่าวที่เขาเขียนตั้งเยอะ ถึงวันนั้นเราจะกลับมาเล่นซ่อนแอบหนังสือด้วยกันอีกครั้ง

ตรงด้านล่างสุดของกระดาษ หมอกทิ้งท้ายด้วยข้อความอ่อนโยนราวโอบกอดให้ฉันกล้าอีกครั้ง

ฉันยังมีอีกข้อความที่อยากให้เธอรับรู้และจดจำให้ขึ้นใจ เป็นข้อความที่อยู่ใกล้เสียจนเธออาจลืมไป โอบกอดความกลัวซะม่วน รับรู้ถึงสิ่งนี้...ความรักอาจทำให้เธอเจ็บปวดน้อยลง

ฉันอ่านทวนประโยคเหล่านั้นซ้ำ ๆ ทบทวนความกลัวทั้งหมดที่ฉันเลี้ยงการเผชิญหน้ามาตลอด มีต้นขณะค่อย ๆ พลิกหน้ากระดาษไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งถึงหน้าสุดท้ายก่อนกาลว่างเปล่าจะมาเยือนหน้าถัด ๆ ไปในหนังสือทรงจำของป่า

ที่หน้านั้น แผ่นกระดาษเล็ก ๆ หนึ่งแผ่นร่วงหล่นลงบนพื้น ฉันก้มมองตามกระดาษใบเล็ก เห็นตัวอักษรที่เขียนด้วยลายมือป่า ลงวันที่วันเดียวกับที่หมอวินิจฉัยว่าป่าจะค่อย ๆ ดับไฟทรงจำที่ละดวงก่อนเดินทางเข้าสู่นิทรอันยาวนานในไร่ทรงจำอย่างถาวร

ลมเย็นพัดผ่านเข้ามาขณะผ้าลูกไม้สีครีมไหวอ่อนไปตามลม แสงของยามเช้าทอประกายเข้ามาในห้อง ฉันก้มลงหยิบกระดาษแผ่นนั้น ในทอแสงของยามเช้า ฉันเห็นรอยหมึกและเงาร่างของตัวอักษรทะลุมาจากอีกด้านของกระดาษ ตัวอักษรรั้วร้อยราวกำลังโอบกอดเป็นหนึ่งเดียวกัน

จากนี้ไม่ว่าจะเป็นยังไง อย่าลืมว่า..สิ่งสำคัญจะยังคงอยู่เสมอ ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงสิ่งนี้ได้

ปีรักลูกเสมอ..ตลอดไป

แสงสีทองเรืองรองจากเช้าวันใหม่ส่องสะท้อนหนังสือที่ป่าเก็บเอาไว้บนชั้นหนังสือที่ทาบบางวูบไหวกับพื้นราวกำลังโอบกอด กรอบแกรบของหน้ากระดาษที่ต้องลมกระซิบปลอบแผ่วเบา กลิ่นกระดาษและหมึกพิมพ์อบอวลในอบอุ่นยิ้มรับปัจจุบันแรกที่ฉันรู้สึกในช่วงหลายเดือนที่ผ่านมา พลันกลับมาได้ยินเสียงนาฬิกาที่แขวนอยู่ส่งเสียงอีกครั้ง ฉันมองออกไปนอกหน้าต่างบานยาวที่เปิดกว้าง หวังว่าฉันกับป่าจะเจอกันในสักวัน แล้วหมอกจะพัดกลับมาตามฤดูอีกครั้ง

ฉันตั้งใจที่ได้กลับมาที่นี่

วิธีเก็บความทรงจำที่ดีที่สุด

ไม่ใช่การนั่งมอง

แต่เป็น

การสัมผัสกับความทรงจำ

อย่างชีวิต

ที่มีชีวิต

ร้านหนังสืออันอบอุ่นยังคงตั้งอยู่ที่เก่า เฝ้ารอการมาถึงของผู้หลงทางที่ตามหาบ้านให้พักพิง หญิงสาวเจ้าของร้านกับแมวสีเทาซึ่งนั่งอยู่ตรงมุมเดิม รอต้อนรับผู้มาเยือนพร้อมกับรอยยิ้ม ณ สถานที่เล็กๆ ๑ ซึ่งเต็มไปด้วยเรื่องราวและการเดินทางผ่านวันเวลา หนังสือมากมายยังคงรายล้อมอยู่โดยรอบ ส่งเสียงกระซิบเชื้อเชิญให้เปิดอ่านพลางอวลกลิ่นกระดาษและหมึกพิมพ์ให้ไหลล่องไปกับการเดินทาง

ที่ชั้นสองของร้านหนังสือ หมวดหนังสือ ‘On the Road’ ยังคงเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ตามวันและเวลา ลายมือที่ปรากฏบนหน้ากระดาษเปลี่ยนแปลงไปเรื่อย ๆ ตามการเติบโตของผู้เขียน ลองเปิดไปหน้าต่อหน้าตามหาบทกวีที่ถูกจรดขึ้นจากปลายปากกาเมื่อครั้งหญิงสาวกล้าที่จะก้าวกลับขึ้นมาเผชิญหน้ากับเงาสะท้อนที่ไม่อยากมองในแววตาของตน เฝ้ามองความทรงจำที่เดินหน้า อักษรยังคงถูกอ่าน ปากกายังคงขีดเขียน ตราบจนถึงตอนนั้น ไร้หน้ากระดาษว่างเปล่าอีกต่อไป

ณ รัตติกาล เรื่องเล่าเดินทาง

บางครั้งบางทีก็เริ่มต้นว่า 'เรื่องมีอยู่ว่า'

บางครั้งก็เริ่มต้นว่า 'กาลครั้งหนึ่ง'

บางครั้งเรื่องราวก็เดินทางก่อนที่การเดินทางจะทันตั้งตัว

.

ลองสัมผัสศักราชดาษติ

ดูบได้มันราวกับนี่คือกายเนื้อของจิตวิญญาณ

กลิ่นหมึกเชื้อเชิญออกเดินทาง

ฉันจรดจุมกลงบนกลิ่นางของเรื่องราวที่ลอยล่องในอากาศ

แล้วนิ้วมือก็เริ่มบรรเลงไล่ไปตามบรรทัดคู่บรรทัด

ราวคำแล้วคำเล่าโอบรัดฉันเดินรำในภวังค์กาล

เนิ่นนานในยามนั้น ฉันกับถ้อยคำผสานเป็นหนึ่ง

เรียงระบำ

.

ฝ้าอรุ่รุงสาางเดินทางมาถึง

...